N:r 9. Årg. 14. 1 Maj 1909. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: Malmtorgsgatan 8. | Telegramadress: »Sinim», Stockholm. | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: Liknelsen om de tio punden. — En rundresa bland Miao-byarna. — Brefafdelningen. — Interiörer från Tungchowfu. — Från Sinan. — Från andra missioner. — Också ett sätt att fira namnsdag. — Familjenotiser. — Svenska missionens i Kina 22:dra årsmöte.

Missionär G. A. Stålhammar med familj.

Daniel född den $^{5}/_{1}$ 1901. Johannes född den $^{25}/_{7}$ 1904. Sven född den $^{16}/_{12}$ 1907, död den $^{10}/_{3}$ 1909.

Liknelsen om de tio punden.

(Luk. 19: 11—28.)*

Vi se ganska tydligt, hvad som föranledde framställandet af denna liknelse. Herren Jesus Kristus nalkades Jerusalem, och hans lärjungar närde den tanken, att deras hopp och förväntningar angående hans jordiska konungadöme höllo på att förverkligas. De menade nämligen, att han just stod i begrepp att taga detsamma i besittning, samt att Gudsriket på jorden nu skulle uppenbaras.

Genom denna liknelse besvarade han deras

* Föredrag af Walter B. Sloan.

hjärtans tankar. De hade den föreställningen, att Gudsriket genast skulle framträda i synlig måtto, att ett återupprättande af Israel höll på att ske, så att detta folk ännu en gång skulle blifva främst bland alla, och att Jesu förestående besök i Jerusalem förebådade begynnelsen af hans regering på jorden.

Det fanns människor, som velat taga honom med våld för att göra honom till konung. Därför hade han dragit sig tillbaka till en öde trakt. Ännu i dag undflyr han dem, som intaga en liknande ställning till honom. Ibland det folk, som nu följde honom, funnos dels sådana, hvilka tillhörde hans närmaste krets, dels äfven sådana, som samlats af nyfikenhet, eller emedan de väntade att få se underverk.

Några kommo äfven i den förhoppningen, att de skulle erhålla höga äreplatser, om hans konungarike blefve upprättadt på jorden.

Hvad är hans svar på allt detta? Jo, han beskrifver, huru han i verkligheten skulle komma. En man af ädel börd far till ett aflägset land för att där mottaga ett rike, och, sedan han mottagit det, återkomma samt därefter hålla räkenskap med sina tjänare.

Vid den tid, då Herren framställde denna liknelse, var Arkelaus konung i Judéen. Han hade nyligen gjort en resa till Rom, där han haft företräde hos kejsaren. Sedan han af honom mottagit konungslig myndighet, hade han återvändt till Judéen med regeringstömmarne i sina händer. Kanhända denna tilldragelse gifvit uppslag till liknelsen. Vi kunna af densamma hämta lärdomar angående vår Herres tillkommelse. Man lade då mycken vikt vid de yttre förmåner, som tänktes följa med upprättandet af Kristi konungadöme på jorden. Så är det äfven nu. I våra dagar bortskymmas de osynliga och eviga tingen för vår blick genom de tankar och förhoppningar, som församlingen hyser angående materiella och sociala förmåner för människosläktet. Den moderna åsikten är, att moralisk omskapelse skall komma genom socialt framåtskridande, och att på det sättet en ny jord skall framkomma. Men Herren sade, att ädlingen for *bort* för att få sitt rike på annat håll, och att, sedan han fått det, kom han tillbaka för att hålla dom med de tjänare, som han lämnat kvar. Han menade, att han måste resa till ett annat land för att nå sitt konungarike, vinna det, och sedan återvända för att belöna sina tjänare. Några af dem, som hörde liknelsen, sågo honom uppfara till himmelen efter hans uppståndelse och hörde änglarna betyga: »Denne Jesus, som har blifvit upptagen från eder till himmelen, skall så komma, som I hafven sett honom uppfara till himmelen».

Hvad skedde efter hans himmelsfärd? Han mottog af sin Fader löftet om den Helige Ande, och Gud sade till honom: »Sätt dig på min högra sida, till dess jag har lagt dina fiender dig till en fotapall». När detta är gjordt, skall han komma tillbaka och begära räkenskap af sina tjänare för det bruk, de gjort af tid och tillfällen. Tillämpa denna tanke på missionsarbetet hemma och i hednavärlden! Huru hastigt förrinna ej våra lif med deras tillfällen och möjligheter! Vi skåda ej djupt nog, ej heller är vår synkrets så vid, som den i Skriften är oss gifven. Vi begränsa i våra tankar missionsarbetet allt för mycket. Men hvad är det egentligen, som saken gäller? Ingenting mindre än Guds rikes tillkommelse, återkomsten af denne ädling, som skall fordra räkenskap af sina tjänare. Denna tanke skall lyfta våra blickar och hjärtan hän till aflägsna hednaland samt vidga vår synkrets, ty det gäller ingenting mindre än den Konungs ankomst, som skall regera, till dess alla fiender äro lagda under hans fötter.

Huru olika vi då skola bedöma alla jordiska förhållanden! Alla intressen på jorden röra sig i själfva verket kring Konungens ankomst. Den punkt, vid hvilken vi särskildt hafva att fästa oss, är tjänarnas ansvarsskyldighet. Hvar och en af dem får samma summa, ett pund. Liknelsen i Matt. 25 synes vara ganska lik denna men är dock väsentligt olika. I den förstnämnda är det ej fråga om medborgare utan endast tjänare. Hvar och en, som får mottaga belöning för det bruk, han gjort af sina pund, blir också lofordad. I Luk. 19 däremot får hvarje tjänare utom den siste sitt särskilda mått af belöning, men endast *en* får loford. Liknelsen i Matt. 25 handlar om våra olika *gåfvor;* liknelsen i Lukas om våra *tillfällen att verka.* I senare fallet afses icke med punden olika *gåfvor*, ty alla hafva här samma tillfällen och möjligheter.

Den förste tjänaren (Luk. 19), den ende, som gjort det bästa möjliga bruk af sitt pund, blef icke allenast belönad utan äfven lofordad. Den andre blef endast belönad (jämför vv. 17 och 19). För oss betyder detta, att vi alla hafva samma möjligheter att gifva evangelium åt människor. Hvarje kristen har fått evangelium sig anförtrodt. Det må vi betona för hvarandra. Det är icke så, att en präst, som talar till stora skaror, har större ansvar än en enskild person. Hvarje återlöst människa har samma ansvar. Guds rikes tillkommelse är, hvad vi borde lefva och dö för. Och likväl — för de flesta ibland oss hafva hundra andra saker fått vida större betydelse. Vi måste allvarligt söka att klart inse detta.

Må vi ej gå miste om lärdomen i vår liknelse! Det är allmänt kändt, att hednaländerna nu ligga öppna för oss såsom aldrig förut. Det är verkligen ett faktum, att de muhammedanska länderna hålla på att öppna sina dörrar, och att äfven judarne äro mera villiga att höra än i förflutna tider. Detta innebär dock ej med nödvändighet, att de ännu äro redo och villiga att mottaga Kristus. Kunna vi äfven säga, att Guds församling gör sitt yttersta, villigt offrande lif och ägodelar, för att draga full fördel af de underbara möjligheter, som nu erbjuda sig? *Nej.* Det är förskräckligt, men församlingen synes inför allt detta vara nästan förlamad. Med blödande hjärta säger jag så. Upprop göras förgäfves, och några missionssällskap nödgas säga: »Långt ifrån att kunna rycka framåt äro vi i stället tvungna att göra inskränkningar.» Roten till detta är, att vi ej låtit gå oss till hjärtat, hvad Guds rike egentligen är.

Betrakta åter vår liknelse! *En* man kan säga, att hans ena pund har inbragt tio pund. Herren lofprisar honom. Men det är endast öfver *en* tjänare, som hans Herres *välsignelse* så kan hvila. Lägg märke till olikheten mellan liknelsen i Matt. 25 och den i Luk. 19! Hvad finna vi i den senare? Han, som vunnit de fem punden, får ej ett ord af erkännande — endast: »Vare ock du satt öfver fem städer.» Så komma vi till den siste, och han får uppbära de skarpaste förebråelser.

Vi tacka Gud, att det finnes män och kvinnor, hvilka genom att lefva ett själfuppoffrande lif kunna tjäna som föredömen. De försaka allt, som är dem kärast, och de lefva i himlens ljus. *De* skola få full belöning. Andra likna den tjänaren, som förvärfvade fem pund. De hafva ej utfört sitt verk »*fullständigt*» och mottaga därför intet berömmande eller erkännande ord. Husbonden är äfven domare. Endast han, som vet allting, kan tala, och gent emot några håller han tillbaka de berömmande orden. Och den siste tjänaren — huru förskräcklig är ej hans ställning! Och likväl hade han haft samma möjligheter som de öfriga.

Mina älskade! Ganska ofta hör man människor säga, att denne man verkligen trodde Gud vara obillig, men att han skulle hafva fått en annan uppfattning, om han lärt känna honom bättre.

Var det så? *Nej*. Efter hans egen mun dömer Herren honom. »Du visste, att jag är en sträng man» — och därför skulle han hafva handlat i fruktan för sin Herre.

Nu för tiden hafva vi nästan förlorat fruktan för Gud, men visst är, att han begär trohet af oss. Och, mina älskade, det finnes ingen ursäkt för oss, om vi försumma tillfällen, som äro oss gifna.

Det är detta, som gör missionsarbetet så fruktansvärdt allvarligt. Hvad mena män och kvinnor, som våga säga, att de ej tro på hednamissionen, fastän de bekänna sig vara kristna? Bevekelsegrunden till hednamission borde ej vara blott och bart medlidande utan begäret att föra budskapet om återlösningen till hednavärlden, på det att Guds rike må komma. Vi tycka oss höra, huru Gud så strängt förebrår den onde, late tjänaren. Vi skulle vilja tala om våra skyldigheter med ömhet, vänlighet och mildhet och få ej glömma, att vi predikanter hafva samma förpliktelser som åhörarne. Och huru handla vi beträffande missionen? Vi kunna ej sätta oss till doms öfver enskilda personer, men församlingens tillstånd är sådant, att den skamligt försummar de nu gifna tillfällena. Men när mannen af den ädla börden kommer, hvad skola vi svara honom?

Sedan han gjort räkenskap med tjänarne, mottog han från några af sina undersåtar ett hatets budskap: »Vi vilja icke, att denne skall regera öfver oss». Han befaller: »Fören dem hit och nedgören dem inför mig!» Ljuda ej sådana ord besynnerligt i detta det 20:de århundradet? Denna tid kan ej tåla att höra ord, sådana som dessa. Men skaror af människor höja i sina hjärtan samma hatets rop, som förde Guds Son upp på korset: »Vi vilja icke, att denne skall regera öfver oss». Och när i kommande dagar detta rop höres allt mer och mer, skall han komma igen, och — så visst som han är Gud — dessa hans fiender skola då nedgöras inför honom.

Låtom oss lägga denna sista lärdom på hjärtat!

Våra sinnen ryckas med i nutidslifvets brusande fart. Jag läste nyligen en gammal biografi. Huru lugnt förefaller oss icke lifvet på den tiden! Huru fridfullt och makligt! Men nu — huru benägna äro vi ej alla att under lifvets hejdlösa fart glömma de osynliga tingen, därför att vi äro så upptagna med de synliga! Men det rike är i annalkande, som Kristus kallat oss att söka först.

En rundresa bland Miao-byarna.

I.

Det följande är en sammanträngd berättelse om en resa, som missionär Adams ånyo företagit till åtskilliga Miao-byar. Han hade med sig evangelisten Chin samt nio Miao-män. De begynte sin resa vid daggryningen, sedan mr A. anförtrott sin käre, sjuke gosse Willie och hans moder jämte det späda barnet i sin himmelske Faders vård.

Omkring 12 eng. mil från Anshungfu öfverraskades de af ett svårt åskväder. Enhvar af ressällskapet blef alldeles våt; sängkläder och matkorgar blefvo genomblöta. — Vid Tinlan sammanträffade resenärerna med några kristna. Trots de ogynnsamma väderleksförhållandena drucko de te tillsammans med dem, sjöngo sedan sången »Han leder mig» och fortsatte så färden mot nordväst, vederkvickta genom samvaron och bönen. Sedan de vid mörkrets inbrott uppnått krönet af »Furuskogskullen», fingo de härberge för natten i ett rätt hyggligt värdshus. Men det fanns hvarken säd eller gräs åt djuren. Ehuru det hade varit »en mycket arbetsam dag», skrifver mr Adams, »gingo dessa kära, uttröttade Miao-män — utan att låta mig veta det — bort för att samla ihop gräs åt våra hästar.» Innan de resande begåfvo sig till hvila, läste de gemensamt ett stycke af Joh. evang., bådo tillsammans och gingo sedan in för att försöka sofva.

Nästa morgon fortsattes resan. När de passerade en liten flod, tappade Miao-männen hela matförrådet i vattnet. Brödet m. m. blef naturligtvis vått och förstördt. Nästa natt togo resenärerna in på ett värdshus, som kallades »Gamla örnens bo». Det var en luftig bostad, öppen på alla 4 sidor, men de hade åtminstone tak öfver hufvudet. Redan kl. 4 nästa morgon voro de åter i rörelse.

De höllo frukostrast vid ett ställe, som hette »Svintorget», hvarest de träffade två andra kristna Miao-män, som voro snickare och nu foro till Heorikwan för att göra nya bänkar till kapellet. »De fingo», skrifver mr A., »dela vår frukost och hjälpte sedan de våra i väg med korgarne. Några eng. mil ifrån Heorikwan mötte vi en grupp kristna män. Äfven kvinnor och flickor kommo oss till mötes ett stycke väg för att visa, huru de stått på utkik efter oss. Allt kom oss att känna, huru hjärtligt välkomna vi voro, och

hvilken glädje de erforo öfver att återse oss efter mer än 2 års skilsmässa. Ett stort, trefligt kapell hade blifvit uppfördt, som rymde 400 personer. Vi hade sent på eftermiddagen en ljuflig stund, då vi sjöngo sånger tillsammans med ungdomen och barnen. Vi hade också ett godt kvällsmöte. Jag blef gladt öfverraskad, att så många af männen kunde läsa sin vers i bibeln, när turen kom till dem. Äfven några af kvinnorna kunna läsa sitt Nya testamente.»

På söndagen samlades mer än 100 troende kring Herrens bord för att »förkunna hans död, till dess han kommer». Tre olika stammar voro representerade — »Vatten-Miao», »Stora-blomster-Miao» och »Röda-turban-Miao». Det var en mycket vederkvickande stund. Från Heorikwan som medelpunkt »utgå strålar af evangelii ljus många, många mil (eng.) åt alla håll». Medlemmar af församlingen i Heorikwan hafva fört evengelium till Kaosikan, som ligger 30 eng. mil därifrån. På denna senare plats finnas många kristna. Äfven i Shuanglongchin och Mawweiho är arbete upptaget af män från Heorikwan. Fyra af de ledande församlingsmedlemmarne hafva verkliga predikogåfvor och hålla turvis evangeliska möten i dessa aflägsna byar. Det är från denna centralpunkt, som man har nått fram till många af »Röda-turban»-stammen. Vid Shuanglongchin eller »De två brunnarnes by» hade mr Adams »en mycket lycklig tid tillsammans med de kristna. De slaktade »den gödda grisen» och hade glada dagar, medan de åto däraf. Under tiden förhörde jag männen, gossarne och några af flickorna i deras kristendomskunskap. Gud vare tack för hvad de veta om hans käre Son! Kvällen användes också för katekisation, predikan och sång. »Klippa, du som brast för mig», är den stora favoritsången här.

Från Shuanglongchin fortsattes resan. De kristna följde ett godt stycke på väg. I dagboken står det: »Uppnådde Ritang efter en marsch på 30 eng. mil. En kines var vänlig och visade oss, hvar man bäst kunde gå öfver en ganska uppsvälld flod, och han gick själf först genom vattnet. Vår värdshusvärd för natten är en ganska präktig Lo-lo eller Nusu-man. Han ville knappast ta emot någon betalning för mat och husrum. Hans son gaf oss rikligt med goda äpplen, innan vi bröto upp på morgonen. Må Herren bli känd i detta hus!»

Nio dagar efter resans början i Anshunfu kommo mr Adams och hans följeslagare fram till Kopu, som är medelpunkt för »Stora-blomster-Miao». Att de kommo så snart — man väntade dem först om ett par dagar — gladde folket högligen, och deras ansikten lyste af fröjd. Både gamla och unga, män och kvinnor njöto lika mycket af återseendets glädje.

Nio hundra nattvardsgäster.

På söndagen bevistade flere tusen af Miao-folket gudstjänsterna, och omkring 900 samlades omkring Herrens bord. »Det var rörande att höra dem sjunga: 'Min Herre, min Konung, han utgöt sitt blod', 'Kommen alla, sen Guds lamm', 'På korset, på korset'.... På kvällen», skrifver mr A.,» var det alldeles slut med min röst. Men så hade vi ock haft en hel, lång, lycklig dag, full af undervisning i Guds ord och af sång, ty vi började strax efter dagningen och gåfvo oss knappast tid att äta.

Många för oss väl kända ansikten saknades; däribland Mose, som var en af de första att bekänna Kristus i dopet.» Tusenden hafva följt honom till Kristus. 270 större och mindre byar höra till Kopu. 7,000 af befolkningen äro kristna; 2,000 äro nattvardsberättigade. Tio eng. mil från Kopu ligger byn Hoshaotsai med ett ännu ej fullt färdigt kapell, som rymmer flere hundra personer. Regelbundna möten hållas. Där finnas äfven sex inflytelserika bröder i Herren, som kunna blifva till stor välsignelse för församlingen, om de få djupare kunskap och god ledning. En eller två af männen kunna läsa hela bibeln. Hvar och en är villig att understödja Herrens verk. Herr Tsao hade fullt upp att göra med antecknandet af frivilliga gåfvor och detta, ehuru skördeutsikterna äro ganska klena. »När vi lämnade denna by och dess kristna för att resa till Hsionglongchang, 10 eng. mil längre åt nordväst», skrifver mr Adams, »kommo vi höjderna att genljuda af vår afskedssång: »När Jesus kommer, inga mörka dalar finnas». Den förste, som varseblef den lilla missionsgruppen och hälsade den välkommen till Hsionglongchang, var »gamle Abel», som sprang ned till foten af den kulle, på hvilken byn är byggd, för att hälsa på de resande och ledsaga dem till sitt hem. Hans son Petrus var den förste, som besökte oss vid Anshunfu.

Efter honom kommo sju män, och sedan blefvo tusentals människor intresserade och påverkade. Hans yngre son Daniel är predikant och ger hela sin tid åt verksamheten. Han predikar bra och är en pelare i församlingen på platsen. Ett kapell med en riktigt treflig plattform har blifvit uppfördt, men det har inte sittplatser nog för alla medlemmarne af församlingen. Detta är den by, där Mose bodde. Det är glädjande att höra, huru han förhärligade Herren under sin sista sjukdom och vid sin död genom att vittna om Guds nåd och tacka honom ända till det sista andetaget.»

180 kristna familjer stå i förbindelse med församlingen vid Hsionglongchang. De kommo från 20 större och mindre byar. Man uppskattar befolkningen i detta distrikt till nära 900 människor. Principen att församlingen skall vara självfunderhållande hyllas i stor utsträckning af de kristna på detta område. Det finnes 14 ledande män i denna församling, som turvis tala vid de dagliga morgon- och aftonmötena. De kristna tillväxa i nåden och kunskapen, »de åtnjuta den Helige Andes hugsvalelse och vänta efter Herren Jesu återkomst. De äro måna om Guds namns ära samt angelägna, att församlingen skall bevaras ren.»

Vid soluppgången på söndagen samlades öfver 200 män och ungefär lika många kvinnor till bön. Mer än 600 bevistade söndagsskolan, och 500 församlingsmedlemmar samlades omkring Herrens bord. Och med hvilken hänförelse de sjöngo sin favoritsång: »Verka tills Jesus kommer»! Från Hsionglongchang färdades mr Adams och hans följeslagare på hästryggen till Tashungshu, som låg 10 eng. mil längre bort.

»Här är ett kapell uppfördt med väggar af lera. Det är rappadt med kalk och täckt med halm men är för litet». Flere dagar användes att förhöra dopkandidaterna, hvilka alla synas hafva ådagalagt god kunskap om Herren Jesus Kristus samt i bibeln. 254 män och kvinnor döptes på lördagen, under det regnet föll i strömmar. Följande dag, söndagen, döptes ytterligare 33. Tillsammans döptes således 287, som nyligen kommit till tron.

Vid Herrens måltid, som firades efter dopförrättningen på söndagen, blefvo 613 troende delaktiga af

brödet och vinet. Efteråt talades ord af förmaning och uppmuntran i anslutning till Herrens återkomst, och sedan sjöngo alla på Miao-språket sången: »Inga mörka dalar mera, när vår Herre Jesus kommer». Mr Adams skrifver: »Då vers efter vers sjöngs, steg bruset af glädjen från öfverfyllda hjärtan till sin höjd. Halleluja!» Det måste i sanning hafva varit en minnesvärd nattvardsgång.

Emedan mr Adams hade fått veta, att de kristna i mr Pollards distrikt, 20 mil nordväst om Tashungshu, ledo förföljelse, begåfvo sig de resande dit för att taga reda på saken och söka komma de lidande till hjälp och tröst. Mr Adams skrifver: »Djäfvulen drifver sitt gamla spel, och Guds kära barn få lida vedermöda, blott därför att de äro kristna. En kär broder, en af mr Pollards predikanter, berättade för oss, huru han blifvit upphängd och underkastad grym tortyr. En annan Miao-broder med ett lyckligt ansikte berättade, huru han ett helt dygn fick bära en tung kedja, som vägde 60 eng. pund, hvarjämte man tog ifrån honom hans häst. En annan beskref, huru hans kropp först blef vriden till en onaturlig ställning och sedan sålunda fastbunden i en tortyrstol, hvarest han fick tillbringa hela natten, hvarunder man uppmanade honom att bedja till sin Gud om befrielse.» Från andra hade man tagit deras skörd samt röfvat deras kreatur.

Från en man tog man 8 hästar, boskap, får samt gröda. Två af mr Pollards predikanter kommo händelsevis att gå förbi den plats, hvarest en höfding (höfdingarne äro synbarligen de, som gå i spetsen vid förföljelserna) och hans hedniska följe offrade till djäfvulen och drucko blodvatten. De två männen grepos, och man sökte förmå dem att taga del i den hedniska ceremonien. Då de vägrade, blefvo de illa slagna samt bundna och förda fram till afguden. Hvad de ledo, kan ej med ord beskrifvas. Mr Adams och hans följeslagare sutto uppe ända till kl. 2 på morgonen och hörde på, huru de kära bröder, som lidit, berättade det ena efter det andra om grym behandling och lidna förluster. Genom bön, sång och hugsvalelsens ord sökte de stärka dessa kära Guds barns tro och mod.

Brefafdelningen

Mienchih, Honan, den 15 mars 1909.

Kära missionsvänner!

I dag har jag den stora sorgen att meddela eder, att Herren i sitt råd behagat kalla hem till sig vår minste lille gosse, Sven. Han dog den 10 mars efter blott några dagars sjukdom i, som vi tro, strypsjuka. Allt kom så oväntadt och plötsligt, att det först var svårt för oss att tro det verkligt, att vår lille gosse redan lämnat oss; han var blott 1 år och tre månader. För några dagar sedan allenast skrattade han och var så kry, och våra förhoppningar gingo hän till våren och sommaren, då han nog skulle kunna gå samt tala litet. Men andra voro Herrens vägar.

Först på onsdagsmorgonen började vi hysa allvarsamma farhågor, och kl. 4 e. m. gick han hem till lifvet därofvan. Det blef mycken gråt. Det var en bit af vårt eget lif, som rycktes bort, och vi kände något af dödens bitterhet och sorg. Dock skänkte Herren oss hugsvalelse. Allt är en förläning af honom, och fullkomligt är hans verk.

Mamma fick bädda åt honom för sista gången, och där låg han i kistan, så oförändrad och liksom slumrande med halföppna läppar.

På lördagen skedde begrafningen. Vi hade utsett och inköpt en kyrkogård bland kullarna strax söder om staden. Efter gudstjänst i kapellet bars kistan ut af några troende. Den var prydd med kransar af cypresskvistar. På de hvita banden voro några bibelspråk skrifna. »Jag är uppståndelsen och lifvet.» »Det varder sådt i förgänglighet, det uppstår i oförgänglighet.» Och så en sista hälsning från Johannes, Daniel, pappa och mamma. Daniel förstår litet; Johannes just ingenting. När han såg mamma gråta så mycket, kände han sådant deltagande och ville trösta. Han klappar henne på kinden och säger: »Inte gråta; nu ska vi sjunga!» När det inte hjälper, drar han mamma i handen och vill ha henne upp att leka litet. Vi förklarade för honom, att lille Sven gått till Herren Jesus i himmelen. »*Min* Jesus», som Johannes ibland uttrycker sig.

O, hvilken förlossning, Herren beredt åt oss i Jesus Kristus! Äfven döden blir »uppslukad i seger». Må Herren draga våra hjärtan och lif närmare sig och låta allt samverka till sitt förhärligande!

G. A. Stålhammar.

* * *

Haichow den 11 mars 1909.

Kära missionsvänner!

»*När I sen allt detta, så veten, att det är nära för dörren.*»

Gäller icke detta vår tid? Skola vi icke snart se honom, som vår själ kär hafver, honom, som löst oss från våra synder med sitt blod? Låt oss lyfta våra hufvuden upp, ty förlossningen är nära.

»Hvilken är nu den trogne och kloke tjänaren, hvilken hans herre har satt öfver sitt husfolk för att gifva dem deras mat i rätt tid? Salig den tjänaren, hvilken hans herre finner så görande, när han kommer!» Må *jag* och *du* vara sådana tjänare!

Vår Fader i himmelen, som låter sin sol gå upp öfver onda och goda, och som låter regna öfver rättfärdiga och orättfärdiga, vattnar i dag den törstande jorden. Vi prisa honom af allt hjärta härför, dock ännu mer för löftet: »Så skall ock mitt ord vara, som utgår ifrån min mun.» Es. 55: 11. Karl bad nyss: »Käre Gud, låt icke människorna gifva afgudarna äran för detta regn och förlåt dem, om de ha gjort det.» Skall icke Gud höra det lilla barnets bön, skall han icke höra våra förenade rop för de arma, hvilkas hjärtan likna en förtorkad öken? Jo, förvisso. Han skall komma som ett serlaregn, och heden skall blomstra som en ros. I fjol höstas tycktes vederkvickelsens tider vara för handen, men då om någonsin började ulfven ansätta hjorden. Det har varit en svår vinter, men Herren har hulpit oss

igenom. »Lärjungen är icke öfver mästaren, och icke heller tjänaren öfver sin herre.»

Kinesiska nyåret har i år firats i stillhet till följd af landssorgen. Besökande ha dock icke fattats. Bland dem minnes jag särskildt en bondhustru, hvars bekantskap jag gjorde under våra byresor år 1896. Hon är en ifrig buddist, och vi hade denna gång ett långt samtal i trossaker. Oaktadt jag åter och åter förklarade för henne, att i ingen annan än Jesus är frälsningen, tycktes hon så viss på att genom egna dygder en dag få ingå i »paradiset». Ack, att hennes hängifvenhet och nitälskan gällde Kristus.

Mycket folk kommer till mötena; det är skada, att vi ha så ondt om utrymme, annars skulle vi kunna inbjuda flera. Vi hoppas, att den tid ej må vara aflägsen, då vi få ett större kapell här. —

Den 5 okt. i fjol började den unga hustrun Ti, som döptes påskdagen — se »Sinims Land» n:r 16—17 1908 — sin skolgång. Några medel för hennes studier ha visserligen icke influtit, men vi bida efter Herrens hjälp härutinnan. Det går ganska bra för henne i skolan. Hon behöfver edra förböner under denna fostringstid. Glömmen henne icke!

I nästa månad, vill Gud, börja missionsmötena. Troligen få vi vårt i Haichow den 17:de och 18:de. O, att Herren besökte sitt folk till frälsning och helgelse! I öfvermorgon på Sv. Miss. i Kinas faste- och bönedag mötas vi inför nådens tron.

Kära hälsningar från min man och vår lille Karl. Vi äro alla tre friska och vid godt mod. Mina små skolflickor begifva sig nu snart iväg till Sverige.

Eder i Kristus förbundna
Hilma Tjäder.

Interiörer från Tungchowfu.

Af *Nath. Högman.*

De stora händelser, som nyligen timat här i landet, hafva föga berört vår aflägsna bygd. Kejsaren utgör för de flesta blott ett abstrakt begrepp, och landssorgen blir därefter. På missionsstationen här och på utstationerna iakttogo vi dock alla gifna föreskrifter, och själf uppvaktade jag prefekten och borgmästaren, en artighet, som synbart tilltalade dem.

* * *

I vår asyl i Huachow hafva många blifvit afvanda från opielasten. Evangelisterna Wang och Chen utföra här ett godt arbete. I sin okonstlade kärlek vinna de hjärtan. Vid mitt sista besök där fällde en af patienterna tårar af saknad vid utträdet ur asylen. Men fienden tycker ej om detta. Därför får man vid nästan hvarje besök i Huachow höra talas om förföljelser mot de kristna.

På senhösten reste sig en hel by upp emot en sökare, vid namn Feng. Med hot och slag sökte byfolket tvinga honom att gå med i en afgudaprocession och slå på en gong-gong. Det hjälpte icke ens, att hans släktingar erbjödo sig att vikariera för honom. Just Feng skulle nu tvingas att genom denna handling inför alla afsäga sig sin tro. Han var ju djärf nog att vara den förste i sin by, som bröt med de tusenåriga, fäderneärfda bruken. Nätt och jämt lyckades han rädda sig genom flykten, hack i häl förföljd ända till missionsstationens dörr af vilda, fanatiska slagskämpar. Medan denna jakt pågick, tvingades släktingarna att utbetala det bidrag till afgudatemplet, som byfolket förut ej lyckats aftvinga Feng. På den redovisningslista, som anslogs på tempelväggen, upptagande gifvarnes namn, skrefs nu äfven namnet Feng. Härmed ansågs segern för alltid vunnen; Feng hotades med att bli utdrifven ur byn, om han stode fast i sin tro; hädanefter skulle då ingen i den byn våga tro på den främmande läran.

I stället för att föra saken inför mandarinen gick jag ut till byn i fråga och sammankallade dess ledande män samt klargjorde för dem först, att de handlat emot den kejserliga lagen om religionsfrihet, och sedan våra syften och vår läras innebörd. Saken afvecklades i all frid. Fengs namn borttogs från tempelväggen, penningarne skulle återbetalas, och de sällar, som förföljt Feng, be om ursäkt. Sedan dess har Feng ostördt fått tjäna sin Gud.

Då jag i januari besökte Huachow, hade en 50-årig kvinna, hustru till en församlingsmedlem, under en vandring på en enslig bergsstig blifvit öfverfallen och illa slagen af några unga sällar. Hon eskorterades af sin son och brorson, men äfven dessa blefvo öfvermannade och illa slagna, en af dem nästan lifsfarligt. Äfven detta var ett uttryck af religionshat. Våldsverkarne hade redan hamnat i rättvisans händer men lyckats genom att muta polisen undkomma det straff, mandarinen ådömt. Vid min nyårsuppvaktning passade jag på att i förbigående nämna härom för mandarinen men förstod, att han var okunnig om saken. Sedan undkommo de ej.

* * *

Vid mitt besök i Weinan fann jag till min stora sorg, att några församlingsmedlemmar, af allt att döma, sagt Herren farväl i sina hjärtan. En af dem blef döpt i höstas och rekommenderades då varmt af alla, som kände honom. Han hade nu återfallit i opielasten och andra laster och stötte fräckt ifrån sig alla förmaningar, begärande att bli utstruken ur församlingsboken. En månad senare blef också detta resultatet af den öfverläggning, jag då hade med församlingen.

En annan, f. d. evangelist, blef för öfver 4 år sedan utesluten från nattvardsbordet på grund af opieodling. Sedan dess har han gått alltmer utför, så att han nu både röker opium och utöfvar trolldom. Hans hustru, också församlingsmedlem, har blifvit besatt af en ond ande. I stället för att i sin nöd vända sig till Gud söka de genom besvärjelser segra öfver mörkrets furste. Andra troendes hem besöktes ock i syfte att förmana och varna. Några hade ej under ett helt års tid besökt gudstjänsterna, några arbetade på sabbaten, rökte nu och då en pipa opium etc. Ja, det är smärtsamt att behöfva skrifva ned en sådan skildring, men det är än smärtsammare att se verkligheten. Weinan är och förblir vår missions sorgebarn.

* * *

Den lilla hjorden i Hsiao-I ger oss däremot mera glädje. I den sparbössa, som jag i fjol skref om, hade de, då den på juldagen öppnades, insamlat 1,777 kash.

För denna summa hade de beställt bänkar till sin lilla bönesal. Församlingarna i Huachow och Tungchow ha nu följt exemplet och skaffat sig liknande sparbössor. Vid mitt sista besök i Hsiao-I i söndags hopsamlade de 10 församlingsmedlemmarne likt i fjol halfva årshyran.

Från Sinan.

Lyktfesten, som hålles den 5:te i 1:sta kinesiska månaden, framflyttades i år här i Sinan till den 5:te i 2:dra månaden. Nöjen och tillställningar med dit hörande musik voro nämligen förbjudna under den tid kejsarsorgen varade, och som kineserna tyckte det vara för svårt att offra dessa nöjen, behagade de helt enkelt flytta fram lyktfesten en månad. På detta sätt blef det dem möjligt att på sitt vanliga sätt få fira denna högtid. Vid detta tillfälle fick man se, huru ljus och mörker stredo mot hvarandra. Utanför södra porten var marknaden, som åtföljde festen. Där spelades teater, där fanns en lindanserska, som förvånade mången genom sin skicklighet, o. s. v., men där fanns äfven det präktiga och inbjudande predikotältet, hvarest mången fick höra det glada budskapet, höra om honom, som kan gifva evigt lif, frid och verklig lycka. Här å stationen var det fullt hus hela dagen. Mången kom af nyfikenhet, men vi tro, att andra kommo för att få höra om *honom*, som de någon gång förr hört om, eller som deras granne eller vän omtalat, att de här fått höra om, och dessutom kommo några af de troende. En af dessa, en gammal åttioårig gumma, fick gifva mig en läxa i afseende å människofruktan. Då hon kom och hälsade, räckte hon mig ett knyte och bjöd mig på en kokt sötpotatis, som låg ofvanpå i detsamma. Jag märkte, att under lågo två böcker, och på min förfrågan, hvad det var för böcker, svarade gumman så frimodigt, att det var sångböcker, ty nu skulle hon ut på marknaden och tala om, hvad godt Jesus hade gjort henne. För att lättare få dem att lyssna till skulle hon sjunga för dem. Att hennes röst var gammal och sprucken, bekymrade gumman föga, blott hon kunde få dem att lyssna till hvad godt hon fått mottaga af Gud. Detta påminde mig så lifligt om 1 Kor. 1: 27, 28: »Det i världen dåraktiga har Gud utvalt» etc.

Om någon skulle undra, huru det gick med den lille gossen, som min kamrat skref om i sitt förra bref, vill jag tala om att han blef frisk, och att hans fader sedan dess besökt söndagsgudstjänsterna.

Den gamla åttiotvåårigа gumman, hon äfven omnämnde, har sedan dess varit här en tid och fått undervisning. Trots sin höga ålder har gumman ett godt minne och lärde sig rätt mycket utantill; detta var mycket lättare för henne, än om hon skulle lärt sig läsa innantill. Själf var hon mycket angelägen om att få lära sig bibelverser och sånger utantill och gladdes storligen, då hon lyckades häri.

Då regeringen nu börjat vidtaga rätt kraftiga åtgärder för att stäfja opieodling och opierökning, är det . n. en mängd, som önska afvänja sig. Här i trakten hafva kvinnorna förut ej gärna velat komma hit och afvänja sig. Ja, vi hade till och med för en tid sedan en vinnlig patient, som gick hem efter några få dagars vistelse här, emedan det härstädes »luktade utländing». Nu tyckes det dock vara annorlunda, och f. n. äro tre stycken här. Dessa hafva kommit, emedan en deras granne varit här och blifvit fullkomligt fri från sitt opiebegär samt äfven är ifrig att läsa bibeln. Dessa kvinnor berättade, att den nämnda mannens fader hade vid kinesiska nyåret genom hot och slag sökt förmå sin son att tillbedja afgudarna. Detta lyckades dock ej, utan i stället samlas nu om kvällarna några hos honom, och han läser bibeln för dem. Genom att se hans fasthet hade de fått lust att komma hit. Den unga kvinnans man har nyligen varit här och afvants från opium; nu är hon här jämte sin moder. Då de komma hem, ämnar fadern sig hit i afsikt att äfven blifva löst från denna starka boja, som ännu håller så oändligt många bundna i sitt starka garn.

Folket är i allmänhet vänligt och äfven villigt att lyssna till evangelium. Tillfällena att så den ädla säden äro många, och det kännes smärtsamt att ej kunna utnyttja dem alla. Jesu ord: »Skörden är mycken, men arbetarna äro få», gå i uppfyllelse härute. Må vi följa hans uppmaning: »Bedjen fördenskull skördens Herre, att han utsänder arbetare till sin skörd».

Maria Hultkrantz.

Från andra missioner.

Från Ev. Fosterlandsstiftelsens hednamissionsfält.

För verksamhetsområdet i Ostafrika har arbetsåret 1908—1909 varit ett betydelsefullt verksamhetsår på grund af den ingående, flera månader långa inspektionsresa, som professor Kolmodin alldeles nyss fått afsluta. Den kommer helt visst att lämna betydelsefulla spår efter sig. I särskild grad uppmuntrande har för honom varit det allmänna förtroende för det aktiva främjande af missionsverksamheten, som från de inföddas sida i växande grad kommit arbetet till del. Tvenne prästvigningar af infödda har ock inspektorn under sin vistelse där ute fått företaga. Den ena gällde den vid Johannelunds Missionsinstitut för åtskilliga år sedan utbildade Twoldo Medhen. Utom de många infödda evangelisterna har missionen således numera ett ej så litet antal infödda präster i sin tjänst. Om en kyrkoinvigning har ock inspektorn haft att berätta i sina utomordentligt intressanta resebref, införda i Stiftelsens missionstidning. Denna invigning var särdeles betydelsefull därför, att den gällde en kyrka, som uppförts af medel, som uteslutande samlats af de infödda själfva. Missionen har ej behöft kosta på den ett öre. Af synnerlig vikt är, att Stiftelsens arbetare å detta fält nu till ännu ett språk fått öfversätta Nya Testamentet, nämligen till det före missionsverksamhetens början fullständigt obearbetade tigrinjaspråket, ett dotterspråk till etiopiskan. Öfversättningen, på hvilken arbetats i många år, tryckes just nu å missionens tryckeri i Asmara. Dessa tecken vittna tydligt om att arbetet går framåt om ock ännu på flera platser mycket sakta. Inspektionsresans afslutning var synnerligen högtidlig och gripande. Den afslutades nämligen med ett större missionsmöte i Bellesa, vid hvilket inspektorn hade tillfälle att framlägga resultatet af sin resa för ett deltagareantal

af 700 infödda kristna. Vid samma tillfälle uppgingo gåfvorna till verksamheten till nära 600 francs. Skall emellertid det omfattande arbetet få utveckla sig, som sig bör, så måste det allt fort kraftigt understödjas. Så ha t. ex. ej så obetydliga kostnader måst nedläggas på den industrianstalt i Asmara, som för de många ungas utbildning blifvit en nödvändighet.

Hvad angår arbetet i Indiens Centralprovinser, så har det äfven under sista verksamhetsåret betydligt försvårats genom hungersnöd och därmed följande fattigdom och socialt elände. På samma gång har ju dock den kristna människokärleken haft rika tillfällen att bringa hjälp och lindring genom sina sändebud där ute, missionärerna. Sålunda ha talrika arbetstillfällen beredts åt nödlidande och en omfattande läkaremissionsverksamhet utöfvats. I stort sedt kan man säga, att äfven Centralprovinserna, som annars höra till Indiens mest försummade områden, berörts af det uppvaknande, som för närvarande utmärker hela Indien, och som tager sig allt klarare uttryck. Kristendomens genomsyrningsprocess har i Indien aldrig varit så märkbar som nu. Nyss har därute hållits den 24:de nationella konferensen, vid hvilken samlats allt det yppersta, Indien äger af bildning och intelligens. En af talarne vid konferensen yttrade bland annat: En tyst revolution har under den tid, England härskat i Indien, ägt rum i det indiska tänkesättet, en revolution, som omöjliggör ett allmänt försvarande af sådana bruk som t. ex. änkebränningen, barns utkastande i Ganges, o. s. v. Denna revolution i tänkesättet visar mer än något annat, hur djupt det kristna inflytandet börjat intränga i Indiens folklif, och det är alldeles ovedersägligt, att källan till den nya tankeström, som med hvarje år växer sig allt starkare, och som kommer att leda till Indiens religiösa och sociala nyfödelse, just är Jesu Kristi evangelium, förkunnadt genom missionens sändebud. Verkningarna af denna tankeström ha ock börjat klart framträda på det sociala lifvets område. Så t. ex. har kvinnans ställning, på de trakter där missionens inflytande kraftigt gjort sig gällande, i hög grad förbättrats, och i stort sedt är helt visst det gamla systemet i själfva sin rot, religionen, nu bruten. Ett särskildt glädjeämne på Stiftelsens indiska arbetsfält är, att en stark andlig lifaktighet försports bland de ungdomsskaror, som tillhöra missionen. Arbetet är i alla afseenden löftesrikt. Stora, personliga förluster har emellertid sällskapet lidit, i det att på endast några få månader på det indiska fältet aflidit ej mindre än 4 arbetare, och att andra af hälsoskäl ha måst återvända till hemlandet. Flera nya krafter behöfva därför utsändas, om ej arbetet skall lida betydligt afbräck, hvadan ett kraftigt understöd. från deras sida, som förstå missionsarbetets stora religiösa och sociala betydelse, är högeligen påkalladt.

(En missionsvän har sändt oss följande varma vädjan till offervillighet för missionen).

Också ett sätt att fira namnsdag.

Det var bjudning hos familjen. — Där talades bl. a. om missionen och dess behof. Bäst det var, utropade en af gästerna, vändande sig till några af de inbjudna: »När vår vän (värdinnan i huset) nu snart firar sin namnsdag, så ska' vi inte köpa någon blomma åt henne utan i stället samla litet slantar åt Kinamissionen» . . .

Namnsdagen kom och tidigt på morgonen den första hälsningen: en liten grå tygpåse med 100 tvåöringar uti. Utanpå stod pränatadt med svarta bokstäfver: »Kina», och med den lilla påsen följde en hjärtlig gratulation jämte hänvisning till orden i Tit. 3: 3—7 om Guds, vår Frälsares, godhet, människokärlek och barmhärtighet.

Tänk, om *denna brinnande kärlek finge* strömma in i *våra* hjärtan, hem och lif och därur ta bort allt öfverflöd, för att vi sedan skulle kunna få lägga detta som ett *tackoffer* för hans fötter, som gaf allt för oss! Jag tror, att om vi, kristna, lämnade *endast* öfverflödet, så skulle därigenom många tusenden, -ja, millioner, som nu få dö i mörker och förtviflan, kunna få tillfälle att komma i beröring med lifvets ord. En kristen sade en gång: »När vi skola gifva något åt Gud, ja, då tillfredsställa vi först alla våra egna behof, och blir det sedan något öfver, då gifva vi Gud en del däraf». Men Jesus säger: »Den, som icke försakar *allt*, hvad han äger, han *kan* icke vara min lärjunge». — »Samlen eder *icke* skatter på jorden, där rost och mal fördärfva». Och vi minnas ju Pauli förmaning till de kristna: »Skicken eder *icke* efter denna världen, utan förvandlen eder genom edert sinnes förnyelse, på det att I mån *kunna* pröfva, hvad som är Guds goda, behagliga och *fullkomliga* vilja». Men ack, hur skickliga vi ofta äro i att krångla oss ifrån dessa enkla, bestämda ord! Och så förtynges hjärtat, bindas vingarna, förlamas kraften. Vår bekännelse tar inte på världen, våra tjänare och våra egna barn, ty där är en så skärande kontrast mellan vårt vittnesbörd om den Korsfäste och våra lif. Och under det vi sitta i våra eleganta våningar vid våra rika bord, hungra de andligen hemlösa därute i hednavärlden till döds, och våra syskon därute ropa på sina knän under tårar om hjälp, om medel, om krafter.

Herre Jesus, väck oss, väck oss!
Es. 52: 2.

—r—

Familjenotiser.

Såsom synes under brefafdelningen, hafva de kära syskonen Stålhammar i Mienchi förlorat sin lille son Sven, som afled den 10 mars endast 15 månader gammal. Vi äro vissa om att missionens vänner varmt deltaga med dem i denna förlust och vilja ihågkomma dem i förbön, att vår Gud, som är all hugsvalelses Gud, må hugsvala deras hjärtan och skänka dem frid och glädje. ***Låten barnen komma till mig och förmenen dem icke, ty sådana hörer Guds rike till.***

Svenska missionens i Kina 22:dra årsmöte

hålles instundande Kristi Himmelsfärdsdag på f. m. och e. m. i kyrkan vid Floragatan. Program i nästa n:r.

Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, Stockholm, 1909.

N:r 10. Årg. 14. 15 Maj 1909. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: r Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: Malmtorgsgatan 8. | Telegramadress: »Sinim», Stockholm. | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

åll: Guds barns trygghet. — En rundresa bland Miao-byarna II. — Kontinentala missionskonferensen i Bremen. — Brefafdelningen. — Elsa Borgs minne. — Redovisning. — Program för S. M. K 22:dra årsmöte. — Jullådorna.

Misssioärerna (1) Ringberg (2) Landin med kamrater vid språkskolan i Anking.

Guds barns trygghet.

»Men vi veta, att för dem, som älska Gud, nverkar allt till det bästa, för dem, som äro kal- e efter hans uppsåt.» Rom. 8: 28.

Denna vers är en af de härligaste i hela bibeln har gifvit kraft och styrka åt otaliga heliga män och kvinnor under alla tidsåldrar. Men om vi skola erfara sanningen af densamma, måste vi först uppfylla två villkor:

Vi måste tillhöra dem, som älska Gud. Då men icke förr blir denna text vår tillhörighet; då kunna vi veta, att allt samverkar till det bästa för oss. Men vi måste ock tillhöra dem, som vilja lefva sig in i Guds afsikter. Aposteln säger oss,

att allting samverkar till det bästa icke endast för dem, som älska Gud, utan för dem, som äro kallade »efter hans uppsåt» eller i enlighet med hans plan.

De »kallade» äro de, som hafva antagit Guds inbjudan att mottaga hans välsignelse. Guds afsikt med dem, som han kallar, är, att de skola blifva frälsta. Hans kallelse är resultatet af hans val, och han har utvalt oss, på det att vi skola varda heliga och utan tadel inför honom. Afsikten med hans utväljande är att göra oss lika Jesus Kristus.

Men under det att Guds allmänna afsikt med dem, som han kallar, är sådan, har han äfven en särskild afsikt med hvar och en af oss.

Om vi därför skola fullt inse, att *allting* samverkar till det bästa för oss, måste vi lära oss *att älska vårt lif i ljuset af Guds afsikt med oss.*

Vi, som äro troende, äro i Guds hand såsom ler i krukomakarens händer. Men ondt och godt bestämmes icke efter lerets känslor utan efter krukomakarens afsikter med leret. Det är godt, som tjänar till att fullborda hans afsikt; det är ondt, som hindrar den. Kom ihåg, att Gud har en särskild plan med hvar och en af oss! Han har tagit ett stycke ler och satt det på svänghjulet. Och emedan han har satt det där, har han en redan uttänkt, fullt färdig föreställning om, hvad han ämnar göra med det. Det fullbordade kärlet med dess vackert afrundade former och dess utsökta prydnader finnes till i hans tanke, redan innan han börjar arbetet. Och hela det sätt, på hvilket han behandlar leret, bestämmes af den idealbild, efter hvilken han vill dana det.

När en stor bildhuggare arbetar på ett marmorblock, är intet enda slag ändamålslöst. Det minsta slag af hammaren är behärskadt af den tankebild, som finnes i konstnärens hufvud. I danandet af en kristlig karaktär är icke en enda erfarenhet utan sitt ändamål. Gud har en bestämd afsikt med hvar och en af oss. Vi veta ofta icke, hvad det är för en afsikt, men han vet det och bestämmer hvarje detalj af vårt lif i öfverensstämmelse därmed. Han glömmer aldrig sin afsikt; han förlorar den aldrig ur sikte. Och om vi öfverlämna oss helt åt honom och villigt foga oss efter hans afsikt, skall han aldrig låta vårt lif afvika från denna hans afsikt. Då måste naturligtvis allt samverka till det bästa för oss, ty allt skall tjäna till att fullborda Guds plan med oss.

När vi lärt att betrakta oss som ler i krukomakarens hand, och i synnerhet då vi i fullkomlig hängifvenhet ha lärt att med glädje lämna oss i hans hand, blir vårt lif på ett öfverraskande sätt fullt af intresse. En frid, som öfvergår allt förstånd, blir vår egendom, och den öfvertygelsen genomtränger oss, att intet kan göra oss skada. Då vänta vi lugnt men akta med spänd uppmärksamhet på allt för att möjligtvis upptäcka, hvad Herren härnäst ämnar göra med oss. Vi betrakta vårt lif, såsom om det i verkligheten vore kärlet på krukomakarens hjul och försöka upptäcka, hur långt han hunnit i sitt arbete.

Är ditt lif framgångsrikt? Går allt jämt och bra? Tacka då Gud! Gläd dig öfver hans godhet och prisa honom, som gjort din väg jämn. Men var icke stolt! Krukomakaren arbetar sannolikt på en af de enklaste och lättaste delarne af kärlet, en del, som är nödvändig för detta i dess helhet, men en af de enklaste, minst i ögonen fallande, och som minst bär vittne om hans skicklighet.

Är ditt lif fördunkladt af sorg? Går allt dig emot? Tacka då Gud! Gläd dig i bedröfvelsen! Ja, jag skulle nästan vilja säga, jubla under den! Ty om du i sanning är ett Guds barn och har lagt ditt lif i hans hand, så är det ett tecken, att han arbetar på att pryda kärlet, att rista in i det skönhetslinjer, vackra bilder, hvilka ej endast göra det skönare utan äfven göra krukomakaren större heder. Om vi lägga vårt lif i Guds hand och lära oss att betrakta det såsom hans arbete, skall det sätta oss i stånd att uthärda svårigheter, som eljest skulle vara outhärdliga, och att förstå sådant, som eljest skulle i högsta grad förbrylla oss.

Är du fattig? Då kan du lära känna Jesus på ett sätt, som det är blott få förunnadt. Du kan förstå delar af Guds ord, som äro förseglade för många. Och ehuru detta nu synes dig vara en dålig ersättning för den nöd, du måste lida, skall dock den dag komma, då du inser, att till och med det att ha vunnit blott en ringa kunskap om Jesus, som du eljest ej skulle vunnit, mer än väl uppväger alla lidanden.

Är du ensam? Knotar du stundom öfver din ensamhet? Gud har skickat dig den, för att du skall lära känna Jesu vänskap så, som de aldrig kunna lära känna den, hvilka hafva många jordiska vänner. Har du förlorat din hälsa? Det är därför, att Gud skall kunna uppenbara för dig, hur han handlar med de sjuka, och bygga upp inom dig en andlig erfarenhet, som du icke på annat sätt kunde erhålla.

Käre läsare, om Gud åtager sig att ordna ditt lif — och han har lofvat att göra det, om du litar på honom — så skall han ordna allt väl. Han skall icke begå några misstag. Han kan synas gåtlik för dem, som känna honom bäst och förtrösta innerligast på honom; och han kan vägra att förklara sina handlingar, hvilket han vanligen gör. Men hvad vi icke veta nu, skola vi en gång få veta, och under tiden veta vi, att allt samverkar till det bästa för dem, som älska Gud, och som mottagit kallelsen att fullborda hans afsikter.

Mac Gregor.

En rundresa bland Miao-byarna.

II.

Ett tidigt uppbrott.

Nästa dag bröto mr Adams och hans ressällskap upp för att efterkomma den begäran, som några kristna under tårar gjort, att de nämligen skulle besöka äfven deras by, dit man hade två timmars ridt. Han skrifver »Det första, som mötte våra blickar, då vi kommo in

›yn, var en hednisk fest, som under dryckenskap och arm firades med anledning däraf, att en stackars kvinna ¼o dagar förut hade blifvit biten af en galen hund och ill följd däraf dött. Jag gick in bland de druckna, skaffade ›ndan brännvinet och frågade, hvad djäfvulsbesvärjaren ›ade där att göra. Stackars gamle man! Han var lika drucken som någon af de andra och talade så sorglöst ›m den stackars döda kvinnan. Denna by, Hehluh, är, ›an man säga, delad mellan Gud och djäfvulen, och åt-›killiga af förföljelserna hafva sin grund däri, att de hed-›niska Miao riktat falska beskyllningar mot de kristna. Så t. ex. blefvo en fader och hans son slagna och bundna ›ch beröfvade tre getter, därför att de, medan de ännu ›oro hedningar, hade huggit ned träd och begagnat dem ›id sin afgudadyrkan. Dessa träd utgöra nu prydliga, ›tarka pelare i det under byggnad varande lilla kapellet, ›om ligger på en höjd, och hvarifrån man har utsikt ›fver byn.

På kvällen hade vi ett härligt möte under ett stort ›alnötsträd. Fyra föredrag höllos, och många sånger ›jöngos. Vår samvaro började med bön af fyra bröder, ›om utgöto sina hjärtan inför Herren. De ropade till ›onom med ifver, att han skulle befria dem ur deras ›enders hand. Genom Herrens nåd har vårt besök blifvit ill tröst och hjälp för dessa pröfvade, betryckta troende».

De fysiska ansträngningar, som voro förenade med nr Adams' oförtrutna, välsignelserika arbete, kan man ›ågot förstå genom följande korta anteckning ur hans ›agbok: »Vi bo i Isaks hus vid Chiaotiusan . . . Sedan vi ›tit kvällsvard, höllo vi ett bönemöte. Mr Tsao afgaf ett ›ittnesbörd. Medan han talade, lade jag mig på min ›ädd och somnade. Jag vaknade, just som mötet skulle ›luta. Sedan satte jag Johannes, Markus m. fl. af vårt essällskap till att undervisa olika gruppper af forskare i ›tran, och så drog jag mig, alldeles uttröttad, tillbaka för ›atten.» — Angående den hastiga utbredningen af den ›elige Andes verk bland dessa stammar skrifver mr Adams: Medan vi reste vägen framåt, utpekades oupphörligen ›r oss än en större by, än en mindre såsom kristen. ›järtat fylles med förundran, tack och lof till Gud för etta verk, som han så hastigt utfört. Det skulle ha ›git oss flere år, innan vi ens nått fram till alla dessa yddor, byar och köpingar, som ligga kringströdda bland e höga bergen i de mest undangömda dalgångar».

Vid Ichuwan, där ett stort kapell, som skall rymma ›ver tusen personer, är under byggnad — trästolparne ›o resta, taket är pålagdt, och bänkarne äro i ordning, en väggarne äro ej ännu ifyllda med lera — voro ›ötena på söndagen väl besökta. En ganska stor skara ›r samlad redan vid det bönemöte, som hölls vid sol-›pgången. Det var en väckelsens dag. 118 personer ›ptes, män och kvinnor, och åskådarna vid dopförrätt-ngen uppgingo nog till 1,000. Efteråt firade 416 troende d Herrens måltid minnet af hans kärlek in i döden. ycken sång förekom. »Mitt hem, mitt hem i härlig-›ten», sjungen på Miao-dialekt, utgör själfva favoritsången.

Så heter det vidare i anteckningarna: »Vi gingo sent l hvila. Dessa helhjärtade själar tyckas aldrig känna gon trötthet. Detta påminner oss just om de långa, ›dosamma dagarne af Herrens eget lif här nere på ›den.»

Måndagsmorgonen fortsattes resan med Hsinglufang m mål. Dess kinesiska namn betyder »Nya masugnen». Där finnas ock talrika koppargrufvor samt en blomstrande industri i krukor och grytor. Mr Adams skrifver: »Det var svårt att skiljas från dessa älskliga Guds barn. Just som vi bröto upp, sjöngo vi än en gång högt och med förenade hjärtan: 'När Jesus kommer, inga mörka dalar finnas.' Många följde oss nedför sluttningen och sade farväl med ett hjärtligt »Tsa-la, tsa-la» (tack, tack).

Räddning ur ögonskenlig lifsfara.

»När vi under dagens lopp skulle rida öfver en flod, full till sina bräddar, råkade Tsaos häst tumla omkull i vattnet, så att evangelisten endast med nöd undgick att drunkna. Vid kvällsmötet flödade från allas hjärtan tacksägelser till Gud, att hans lif räddats.»

Vid Hsinglufang är ett stort kapell under byggnad. Belysningen i dessa Miao-kapell är mycket primitiv. Man lägger en stenhäll på bordet och håller på densamma torrvedsstickor brinnande under hela mötet. 35 män och kvinnor döptes i denna by under mr Adams besök. Efter dopgudstjänsten samlades 107 troende omkring Herrens bord för att fira hans döds åminnelse. Från Hsinglufang återvände missionärerna till Kopu.

Just som de lämnade byn, möttes de af den inflytelserikaste kvinnan i församlingen, Priscilla, bärande en korg bohvetekakor, som hon själf hade bakat åt mr Adams och hans ressällskap. Hon berättade, att den kväll, missionärerna kommo till byn, »blef hennes hjärta så fylldt med glädje, att hon måste lämna sin kokande gryta hvar eller hvarannan minut för att se på dem.» Deras besök blef äfven på denna plats till stor hjälp och välsignelse.

Resan till Kopu gick genom förtjusande bergsscenerier men var ej utan äfventyr. Evangelisten Ching red en främmande häst längs en mycket smal stig, då hans solhatt plötsligt fastnade i en gren med påföljd att hästen skyggade till och slog omkull en Miao-man, som bar en korg. Den stackars mannen rullade omkring 40 fot utför sluttningen. Hästen och evangelisten Ching kommo tumlande efter men blott ett litet stycke. Lyckligtvis blef dock ingen allvarsamt skadad. Huru lätt hade det ej kunnat gå helt annorlunda! Både männen och hästen hade kunnat blifva dödade. De resande hunno fram till Kopu i skymningen utan något vidare äfventyr. De kristna fröjdades öfver att få hälsa dem välkomna tillbaka. Tio dagar stannade de i Kopu. Under denna tid förhördes många dopkandidater. Tillvägagångssättet beskrifves sålunda i dagboken: »Endast gifta personer antagas. Många af makarna äro knappt annat än gossar och flickor. Ett sådant par kommer in och tar plats framför bröderna. Icke två par förhöras på samma sätt. Men ingen slipper undan ett riktigt »korsförhör» angående sådana ämnen som Guds tillvaro, hans egenskaper, skapelsen, syndafallet, läran om synden, Herren Jesu lif och verksamhet, hans död, uppståndelse, himmelsfärd, förbön och återkomst, den Helige Andes inneboende och verk. Dessutom får hvarje antagen kandidat afgifva en tydlig bekännelse af sin tro på Kristus och ett vittnesbörd om ett personligt mottagande af frälsningen. Medlemmarna af församlingen få äfven yttra sig öfver huruvida de anse kandidaterna lämpliga eller ej för församlingsgemenskap. Vidare lofvar hvarje kandidat att förkunna evangelium, bemöda sig om att föra andra till Kristus, och att i allt göra sitt bästa för att främja Herrens sak. Alla få sjunga eller ur minnet uppläsa en evangelisk sång, berätta något ur bibeln o. s. v.

Hvar och en uppmanas äfven att bedja. De, som icke hafva mottagit den Helige Ande, misslyckas alltid just härvidlag. En ung man önskade, att hans hustru skulle följa honom i dopet, men själf sade hon både till honom och oss: 'Jag har ännu icke lärt mig att bedja'. Hon är ganska döf och vägrade att underkasta sig något förhör. En annan kvinna sade, att hon var förtretad och därför ej kunde lära sig bedja. Hon hade ej i likhet med sin man godkänts vid förhöret. Jag frågade, hvad det var, som förargade henne. Hon svarade, att vid bönemötena i deras by bådo alla de kristna för henne. — Några af de gamla hade gått 25 eng. mil för att döpas. Det är förvånande, huru god undervisning de fått. Många af dem kunna angifva tidpunkten, då de kommo till tron. När vi vistades vid Kopu, nåddes evangelisten Tsao af den smärtsamma nyheten, att hans lilla flicka begått själfmord. Hon hade hängt sig — detta nio år gamla barn! Mr Adams, som måste meddela fadern denna förkrossande nyhet, skrifver: »Vi gräto tillsammans och försökte trösta honom. Men det är i sanning endast Gud, som kan tala till ett så djupt bedröfvadt hjärta.» Denna outsägligt sorgliga tilldragelse har kastat en mörk skugga öfver våra möten, och allas hjärtan äro bedröfvade. O, huru dessa kära troende hafva ropat till Herren om hjälp och hugsvalelse för vår broder i denna sällsamma pröfning! Mr Tsao har varit en döpt troende i 17 år. Men tyvärr har hans hustru länge stått emot den Helige Ande och stålsätter sig ännu i otro. Därför är vår broders pröfning ännu tyngre.»

Särskilda möten höllos de tre sista dagarne under vårt besök i Kopu. På fredagen hölls dopförrättning, då 234 män och kvinnor bekände sin tro på Kristus. På grund däraf att floderna genom det ständiga, strida regnet voro fulla och omöjliga att vada öfver, voro mötena på lördagen ej mycket besökta; men på söndagen samlades stora skaror till gudstjänst. Vid nattvardsfirandet denna dag deltogo 264 kvinnor och 534 män eller sammanlagdt 798 personer. Huru hjärtligt sjöngo de ej unisont: »Nu jag känner Jesu kärlek», »I hans sällskap jag ej fruktar», »Framåt, framåt till vårt himmelska hem», »Verka, tills Herren kommer» m. fl. sånger. Sammanskotten vid de enskilda mötena uppgingo till 50 tusen kopparkash eller i rundt tal omkring 90 kronor. Men man får komma ihåg, att folket är mycket, mycket fattigt. Dessutom är köpvärdet hos pengarna mycket högre än i Sverige.

På måndagsmorgonen lämnade missionärssällskapet Kopu. »Våra hjärtan», heter det, »voro öfverfulla af tacksamhet mot vår mäktige Gud för hans stora verk bland dessa kära Miao. Tidigt hade vi en stunds bön och tacksägelse, och så begåfvo vi oss åstad på återfärden till Anshunfu, beledsagade af hundratals människor, män och kvinnor, gossar och flickor, som ogärna ville låta oss resa.»

Vid Tsot sai, en liten kristen by, bebodd af fyra Miao-familjer, frågade mr Adams sin värdinna, om hon kunde bedja. Hon svarade, att alla, som kunde bedja, hade gått söder ut till Lanlongchiao, en väg om 60 eng. mil, för att afvakta hans återkomst och blifva döpta. Så stor var deras ifver!

Tre dagar efter afresan från Kopu anlände man till Heorikwan, hvarest på söndagen döptes 44 kandidater: 30 »Rödaturban-miao», 7 »Vatten-miao», 3 »Stora-blomster-miao», 2 Un-su och 2 Ke-lao, sålunda representanter för fem olika stammar. Sedan samlades 161 kommunikanter omkring Herrens bord. När mr Adams och hans ressällskap afreste från Heorikwan med Lanlongchiao till mål, följdes de som vanligt ett stycke på väg af en stor hop kristna, bland hvilka befunno sig »Röda-turban-miao», som enträget bönföllo honom att äfven besöka deras by. Detta lofvade han göra, så snart det vore honom möjligt. »Utanför Heorikwan», skrifver han, »skildes våra vägar. De följde ena sidan af den trånga dalen, vi den andra. Innan vi ännu kommo utom hörhåll för hvarandra, samlades dessa »Röda-turban-miao» i en grupp och uppstämde sångerna: »Gud skydde eder, tills vi åter träffas», »Jesus, led oss som en Herde» och »Hvarje dag vi fullt förtrösta». Dessa sånger, som genljödo tvärs öfver dalen, kommo våra hjärtan att flöda öfver af lof till Gud för förstlingsfrukterna af ännu en stam. Halleluja!»

Vid Lanlongchiao hölls en dopgudstjänst, vid hvilken 22 män och kvinnor offentligen bekände sin tro på Jesus Kristus som Herre. Vid nattvardsfirandet efteråt deltogo 135 troende.

Två dagar därefter var mr Adams åter i sitt hem efter två månaders bortovaro. Han fann sin lille sjuke gosse mycket bättre, än när han reste, och fru Adams med det lilla barnet och alla öfriga vänner af Herren bevarade vid hälsa. Under den nu afslutade resan hade han döpt ej mindre än 740 nyomvända.

En af de mest intressanta punkterna i hans dagbok är följande: »Af de 1,200 kandidater, som döptes år 1906, veta vi endast om *tre*, som hafva svikit Gud och åter vändt sig till djäfvulsbesvärjare under tider af sjukdom och pröfning. I ett fall tvingade hedniska släktingar en familj att tillkalla trollkarlen. Huru verkligt Guds verk är bland dessa människor, kan man förstå däraf, att efter två års prof *så få* hafva fallit tillbaka i sina hedniska plägseder.»

I närvarande stund hållas dagligen möten för Guds tillbedjan i hundratals af dessa Miao-byar — i somliga både morgon och afton. Hvarje familj gifver en frivillig offergåfva af säd. Denna säd användes till underhåll af tre Miao-evangelister. Men icke nog härmed. De kristna skicka dessutom 26,000 kopparkash till »Brittiska och Utländska Bibelsällskapet» samt 10,000 kash till »Västra Kinas Traktat-sällskap». Vidare må tilläggas, att alla kapell, som omtalas i denna berättelse, byggas för Miao-pengar. När man tager i beräkning den djupa fattigdom som råder bland flertalet af dessa bergsstammar, är deras offervillighet verkligen beundransvärd.

Uppmuntringar till bön, hämtade från Efes. 3: 20

Gud förmår göra:
Allt hvad vi begära.
Allt hvad vi begära eller tänka.
Utöfver allt hvad vi begära eller tänka.
Vida utöfver allt hvad vi begära eller tänka.

Efter Miss. Rev. of the W.

Kontinentala missionskonferenser i Bremen

d. 6—10 maj 1909.

Då jag af sekreteraren i S. M. K. mottog fullmakt att representera Kommittén vid den just nu afslutade 12:

kontinentala missionskonferensen, ålade han mig att skrifva en liten skildring af den för Sinims Land. Ja, att i en liten skildring sammanfatta allt, som sades under dessa förhandlingar, hvilka pågingo i något mer än 3 dagar med c:a 9 timmars normalarbetsdag, är icke just lätt, i synnerhet som det var en konferens af idel fackmän på missionens område, hvilka gingo in i detaljer, som äro okända för de flesta missionsvänner och rörde sig öfver ett område så stort, att det fordras icke ringa studium för att veta ens, hvarom fråga är i det ena eller andra fallet. Jag får nog därför lämna åsido det, som kanske var intressantast och värderikast och blott hålla mig till en del allmänna meddelanden.

Denna konferens, var som sagdt, den 12:te i ordningen. Den första hölls 1866, och de följande ha i regel hållits hvart fjärde år. Den första var besökt af ett tjugutal. Nu voro c:a 70 närvarande — alla valda representanter för missionssällskap i Danmark, Finland, Frankrike, Holland, Norge, Schweiz, Sverige och Tyskland. De flesta voro anställda ledare för missionssällskap. Förhandlingarna höllos i en sal, tillhörig en af stadens mest ansedda köpmansfamiljer. Den byggdes i början af 1860-talet till en böne- och samlingssal i förbindelse med familjens hem, som då var beläget i stadens utkant. Nu ligger det midt inne i en tätt bebyggd stadsdel men är alltjämt omgifvet af en vidsträckt och vacker trädgård, som erbjöd de angenämaste tillfällen till promenader under raststunderna. Dessa voro dock icke många eller långa. Klockan 9 på morgonen började vi, och ämnena voro dryga nog att behandla. Se här några af dem: »Hvilka anspråk ställas på missionens ledare och missionsvännerna af de stora möjligheter till utvidgning, som de nutida förhållandena på missionsfältet erbjuda?» »Missionens ställning till rasfrågan.» »Huru böra de bland de hednakristna framträdande självständighetssträfvandena bäst ledas?» »De bildade klassernas deltagande i missionsarbetet.» »Hvarför får icke missionen vika undan för muhammedanismen?» »Samarbete mellan missionssällskapen i hemlanden och på missionsfältet.» »Missionärernas utbildning.»

Det var utomordentligt lärorikt att höra dessa frågor behandlas dels i grundligt utredande föredrag af sakkunniga och erfarne män, dels i diskussion mellan representanter för alla de ofvan uppräknade länderna. Från Sverige deltogo utom undertecknad lektor P. Waldenström, pastor Axel Ihrmark och pastor Efr. Rang såsom representanter för sina resp. organisationer. Förhandlingarna präglades icke blott af grundlighet och sakkunskap utan äfven af en broderlig kärlek, som gjorde, att det aldrig kom till några skarpa ord eller kärlekslösa uttalanden, ehuru nog mycket vidt skilda åsikter voro representerade och — särskildt hvad Tyskland beträffar — nog ganska motsatta intressen förefunnos.

Några egentliga beslut fattades icke, ej heller gjordes några samfällda uttalanden med undantag däraf, att den kommitté, som hittills haft anordnandet och ledningen af dessa konferenser om hand, och som hittills bestått endast af tyskar, ersattes af en sammansatt af en representant för samtliga de intresserade utom — tyska länderna på Europas kontinent jämte ett antal tyskar.

Vi tyckte nog, åtminstone vi svenskar, att det gärna kunde ha varit litet mer af det rent uppbyggliga i programmet. Detta inskränkte sig nu till ett kort anförande vid förhandlingarnas början, en sång på morgonen hvarje dag och en bön vid deras afslutande på middagen. Äfven i själfva förhandlingarna syntes det oss, att man förutsatte allt för mycket af det personliga lifvet med Gud hos missionärer och missionsvänner utan att ens antyda nödvändigheten af dess tillvaro, men då man kom i enskildt samtal med den ene och den andre, märkte man tydligt nog, att det var samma ande i dem som i Guds barn i andra delar af världen, hvarom också vittnade det sätt, hvarpå själfva förhandlingarna fördes, och enskilda uttryck under dem.

I summa våga vi nog säga, att konferensen varit god och välsignelserik, och vi hoppas för visso, att den skall bära frukter både i hemlanden och på missionsfälten. Därtill gifve Herren sin nåd!

Karl Fries.

Anking (An), Påskafton 1909.

Käre broder!

Guds nåd och frid!

När vi en lördagsafton för någon tid sedan vid C. I. M:s sedvanliga bönemöte hörde ett bref, hvari några drag meddelades ur framlidne T. A. P. Clintons lif, fann jag innehållet så värdefullt, att jag längtade få meddela det till missionens vänner i Sverige. Min påskafton har jag därför tillbragt med att nedskrifva en svensk öfversättning och delvis bearbetning af brefvet i fråga.*

I går afton, långfredagen, hade vi ett möte, hvarvid vårdhafvande missionären härstädes mr Westwood, en man, som blifvit rikt välsignad genom mr Goforths möten i Honan, berättade en mängd underbara saker från en 3 veckors resa till några stationer i närheten. Det blir nytt lif i de kristna, sedan de offentligt inför församlingen bekänt synder, som förut tyngt. Sådant är emellertid icke människors verk utan Guds Helige Andes. Han är f. n. kraftigt verksam på en *mängd* platser öfver nästan hela landet. Må vi ej försumma tillfället att bedja Herren, att alla intryck mer och mer måtte fördjupas! »Glömmen ej att bedja för de *kristna* och tänken ej blott på hedningarne!» sade för någon tid sedan superintendenten Andrew från Kansu under en bibelläsning här öfver 1 Tess. 1: 2.

Vid läsningen af v. 5 i samma kapitel lade han oss på hjärtat, att evangelium måste blifva »vårt» i den bemärkelsen, att hela vårt lif bär upp vår förkunnelse, så att vi lefva, såsom vi lära. Eljest vinna vi ingen tilltro.

Den 6:te och 7:de april hade vi besök af mr. Stevenson, som hitkommit för att bestämma placeringen för några af de engelska bröderna. Han hade mist sin ende son och fått meddelandet om hans död strax före sin hitkomst. Detta fingo vi veta först efteråt. Under sina samtal med oss var han lika gladlynt och hjärtevänlig som vanligt, och ingen kunde ana, huru han sörjde i sitt hjärta.

Den af kamraterna, som vi alla, tror jag, odeladt anse såsom n:r 1 i alla afseenden, den 22-årige ingenjör Fraser, skall sändas till Yunnan. Det går fortast att

*) Nämnda biografi införes framdeles. *Red.*

komma dit genom att följa med ångbåt till Singapore, vidare till Rangoon och så öfver Birma. Han får sällskap med den gamle mr. Mc. Carthy, som väl för sista gången i sitt lif nu besökt Shanghai.

Fraser har rest i afton. Samtidigt lämnade oss också två andra kamrater, af hvilka den ene, Clements, skall gå till Tibet. Han skall emellertid stanna i Sze-chwan en längre tid för språkstudier. Två månaders resa förestår honom, innan han är framme på sistnämnda plats. Glädjande nog behöfver han ej resa ensam utan får sällskap med en mr Hayman, som skall stanna i Sze-chwan för att, enligt egen utsago, hjälpa biskop Cassel.

Det var en underbart vacker kväll, när våra kära bröder sade farväl. Vi voro samlade nere på gården, där den vackra, lummiga solfjäderspalmen erinrade oss om det sydliga luftstreck, hvari vi lefva, och där det stora aprikosträdet är så tätt besatt med blommor, som man ser på dr Fries vackra skioptikonbilder från Japan. Och så stod Fraser där nere i hopen. Jag tyckte, att det var nästan det vackraste, jag sett. En ung man, begåfvad, skicklig i språket, musikalisk, mild och ödmjuk, såsom endast en Jesu trogne lärjunge kan blifva, samt trots sin ungdom ett mönster för oss alla i bön och utläggning af Guds ord och ej minst på idrottsplatsen, står han där med sin väska i handen för att begifva sig till ett fält, där mödor och försakelser vänta, men så innerligt glad öfver att ha blifvit skickad just *dit*, att han småsjunger för sig själf. — Är det icke något underbart gripande, när Guds plan med en människas lif *alltifrån hennes ungdom* så får blifva verklighet? Lifvets vår, naturens vår och våren i Guds rike härute, som vi i går afton hörde omtalas, allt löpte här samman till något underbart, som jag skulle velat visa vår svenska ungdom. Jag fällde inga tårar, när jag sade farväl till Fraser, jag bara såg honom in i ögonen, men det kändes skönt att, när jag vändt honom ryggen och gick uppför trappan till mitt rum, få gnola på Sankeys sång:

We never say »Good-buy» in heaven,
We never say »Good-buy» — — —

När vi senare samlats till lördagens bönemöte och sjöngo:

Korset blott, korset blott
Vare städs min ära,
Tills dig täcks på andra strand
Hvila mig beskära,

då började emellertid tårarna att falla strida, och jag lät dem falla. Om det var af glädje eller sorg, kan jag icke säga. — — —

Din i Herren tillgifne
Malte Ringberg.

* * *

Käre broder!

Guds frid!

Under de veckor, som förgått, sedan du hörde ifrån oss, ha vi fått erfara mycken nåd och hjälp af Gud, hvarför vi böra hembära honom tack och lof. De budskap från verksamheten i Kina, som gång efter annan genom bref eller muntliga beskrifningar nått oss, ha alla inneburit, att väckelsens vindar blåsa på många ställen i detta vidsträckta land. Och vi ha genom Sinims Land sett, att dessa budskap också kommit hemlandets missionsvänner till del. Men jag vågar tillägga, att vi på denna plats, där vi befinna oss, icke blott hafva hört om denna lifsrörelse; vi ha äfven i någon mån fått erfara samme Andes renande eld. Särskildt under ett besök af miss Bradshaw, deputerad från Keswickkonferensen, kände vi, att den Helige Ande var oss nära. Det blef då klart för mig såsom aldrig förut, att, innan vi af Gud kunna användas såsom hans käril, måste vi uttömmas och renas. Sedan kan han uppfylla oss med sina gåfvor. O, att så måtte ske med mig och oss alla, så att vi, när vi inom kort lämna denna skola, må gå till våra blifvande verksamhetsfält fyllda med helig Ande, med nåd och visdom! Detta är vår innerliga bön, och vi ville bedja, att missionsvännerna äfven gjorde detta till ett särskildt böneämne.

Språkstudiet har äfven gifvit oss ämnen till tacksägelse. Då broder Ringberg och jag för två veckor sedan afslutade den s. k. Mandarin Primer med en liten skriftlig examen, fingo vi båda det högsta betyg, som utdelas. Gud må ha äran därför! Nu ha vi börjat läsa det kinesiska Mattei evangelium, och om arbetet än är svårt, är det dock mycket intressant. Huruvida vi kunna hinna att *här* aflägga vår första examen, är ovisst, då hemmet kanske stänges om ett par veckor. Dock äro vi glada öfver att vi här fått tillfälle inhämta så mycket af språkets första grunder. Det blir utan tvifvel en stor hjälp för våra fortsatta studier. En lättnad i vårt arbete här beredde oss den lilla kännedom om »radikalerna», som vi inhämtat ombord på båten.

Vi ha hittills under hela tiden haft god hälsa men känna, att vårt arbete kräfver mycken sömn och äfven mycken föda. Och i allmänhet gifvas oss båda delarna här. Dock motse vi med en viss längtan den tid, då vi få komma till våra svenska bröder och systrar. När det blir, kunna vi ej bestämdt säga, veta blott, att broder Aug. Berg någon af de första dagarna i maj kommer att möta oss i Hankow. Må Gud gifva oss en god resa!

Med de hjärtligaste hälsningar till dig och din familj och vännerna till missionen sända vi vårt tack för all hågkomst i bön och med bref samt bedja att fortfarande få inneslutas i edra tankar och förböner.

Din tillgifne
D. Landin.

Elsa Borgs minne.

Genom allmänna tidningarna är det kändt, att Elsa Borg afled den 25 sistlidne februari, nära 83 år gammal.

Många sympatiska minnesord hafva varit synliga angående hennes 33-åriga verksamhet vid »Hvita Bergen» i Stockholm. Från en ringa begynnelse framväxte ett stort kristligt-filantropiskt arbete med flere förgreningar, alla afsedda att hjälpa nödens och armodets barn, samt de vilsegångna. Så uppkommo: *Bibelkvinnohem* för utbildande af systrar till barmhärtighetsverk samt för kvinnliga missionärers praktiska och kristliga fostran, *Skyddshem* och flera *Barnhem*.

Vi äro förvissade, att denna kärleksverksamhet har sitt upphof i stiftarinnans lydnad för Guds ord och tro på hans hjälp. De afsevärda penningebelopp, som er-

fordrats, hafva till största delen influtit såsom frivilliga gåfvor, men Elsa Borg fick sedan åtskilliga år glädja sig åt understöd för Barn- och Skyddshemmen äfven af offentliga medel.

Ehuru Elsa Borg genom detta för vårt land sällsynt stora och af Gud välsignade arbete redan fått resa åt sig en varaktig minnesvård, hafva dock hennes vänner känt behof att med en enkel grafsten utmärka den plats, där hennes stoft hvilar.

I samband härmed har äfven en annan tanke vuxit fram, nämligen önskan att i vidsträcktare mån få hedra och bevara minnet af denna ädla självuppoffrande kvinna. Det är en glädjande erfarenhet, att kärleksverk, begynta och ledda i sann tro och kristlig anda, icke dö med sina stiftare. Franckes, Müllers, Barnardos m. fl. hem säga oss det. Vi tro därför, att äfven det kärleksverk, som Elsa Borg efterlämnat, skall länge fortlefva.

För att i någon mån stödja detta arbete, som nu kommer att fortsättas af Elsa Borgs mångåriga medhjälparinna, är det, som vi inbjuda till tecknande af bidrag, hvilka i första hand skola användas till den antydda grafstenen, men i öfrigt kunde utgöra grundplåten till ännu ett eget hem för något af de redan befintliga barnhemmen.

De tecknade bidragen torde insändas till fru Elsa Benzinger, född Lidholm, Dalagatan 3, Stockholm, eller till någon annan af undertecknade, helst före den 15 juni, och komma att redovisas i Stockholms Dagblad samt Hemmens eget organ »Trons Hvila» och att genom inbjudarne öfverlämnas till nuv. föreståndarinnan fröken Louise Ulff.

Stockholm i april 1909.

Prins Bernadotte

R. V. Alderin
Disponent
Handtverkaregatan 9, Stockholm.

Elsa Benzinger
Fru
f. Lidholm
Dalagatan 3, Stockholm.

Anna Bergenström
Fru
f. Rinman
Regeringsgatan 26, Stockholm.

H. Björkman
Fröken
Valhallavägen 33, Stockholm.

I. Björkman
Fröken
Valhallavägen 33, Stockholm.

Herman Dillner
Öfverstelöjtnamt
Sköfde.

Joh:s Elfström
Predikant
Riddaregatan 44—46, Stockholm.

Fredr. Jak. von Essen
Kammarherre
Haga, Stockholm.

Augusta Forsberg
Fru
Styrmansgatan 9, Stockholm.

O. von Feilitzen
Kommendör
Sibyllegatan 44, Stockholm.

Isabel Faxe
Fru
f. Dickson
Karlavägen 22, Stockholm.

Ernst Frieman
Direktör
Eskilstuna.

J. B. Gauffin
f. d. Öfverlärare
Uppsala.

Maria Grenholm
Doktorinna
Floragatan 21, Stockholm.

Joh. Hedengren
f. d. Godsägare
Västmannagatan 14, Stockholm.

Josef Holmgren
Missions-Sekreterare
Stockholm.

E. A. Hedin
Stadsarkitekt
Gefle.

Lina Husberg
Fröken
Enköping.

Karl H. Johansson
Grosshandlare
Nyköping.

Ernst Lönegren
Biskop
Stockholm.

Efr. Lindberg
Järnvägstjänsteman
Kommendörsgatan 10, Stockholm.

Fredr. Lundgren
Seminarie-Rektor
Stockholm.

Sofie Lundholm
Fru
Johannesgatan 26, Stockholm.

C. A. V. Lundholm
Direktör
Johannesgatan 26, Stockholm.

A. Lindblom
Fattigvårdsinspektör
Stockholm.

Karl Niklasson
Apotekare
Götgatan 21, Stockholm.

A. G. Nilsson
Direktör
Folkungagatan 36, Stockholm.

L. Nyström
Öfverhofintendent
Haga Trädgård, Stockholm.

Fanny von Otter
Fröken
Grenna.

Axel Olson
Fabrikör
Kaptensgatan 11, Stockholm.

N. P. Ollén
Redaktör
Stockholm.

Axel Rappe
General
Stockholm.

Engelb. Rinman
Assuransdirektör
Göteborg.

M. Sondén
Professor
Svartmangatan 24, Stockholm.

Amelie Schön
Fröken
Skeppsbron 28, Stockholm.

Louise Schön
Fröken
Skeppsbron 28, Stockholm.

Wilh. Sjöholm
Missions-Sekreterare
Stockholm.

J. Scharp
Godsägare
Berga, Västerhanninge.

Ulla Scharp
Fröken
Edesta, Mölnbo.

Ch. D. Tottie
Öfverste
Uddevalla.

Mårten Tottie
Godsägare
Tranås.

B. Wadström
Komminister
Tunnelgatan 17, Stockholm.

G. Viotti
Fru
f. Mörner
Uppsala.

P. Waldenström
Lektor
Stockholm.

P. J. Westergren
Fabrikör
Gefle.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under April månad 1909.

N:o		Kr. Ö.	Kr. Ö
367.	K. A., Stjärnhof	70: —	
368.	L. E. S., Skellefteå	10: —	
369.	A. K., sparbössemedel	26: —	
370.	Missionsvänner i Ystad gm G. W.	6: 20	
373.	S. E., Stockholm	50: —	
374.	P. O., Granby, Hallsberg	10: —	
375.	E. S., till M. Ringbergs underhåll gm J. S.	50: —	
376.	»Tackoffer»	60: —	
377.	Föreningen Hednakvinnors vänner i V. Ryd gm A. J. Y., Tunarp	60: —	
378.	Forserums mfg gm A. R.	25: —	
379.	Almstorps barnsyförening gm K. Q., Ingatorp	86: —	
	Transport	453: 20	

	Transport	453: 20
380.	Gm K. Q., Ingatorp	5: —
381.	Luk. 18: 1. D. 7 april	400: —
382.	»Jag skall låta de blinda gå på den väg, hvilken de icke känna; på stigar, hvilka de icke känna, skall jag föra dem. Jag skall förvandla mörkret framför dem till ljus och ojämn väg till slättmark. Sådana äro de ting, hvilka jag vill göra och hvilka jag ej skall uraktlåta». Es. 42: 16	1,200: —
383.	J. H., Stockholm, till M. Ringbergs underhåll gm J. S.	100: —
384.	F. M., till d:o gm J. S.	5: —
386.	»Tack- och lofoffer»	50: —
387.	Onämnd, »Offer på Herrens altare», gm F. G. D., Götened	20: —
388.	J. K., Uppsala	100: —
389.	H. S., Uppsala	25: —
390.	K. W. gm G. N., Uppsala	5: —
391.	Sparbössemedel fr. Skärfsta skolbarn gm E. G.	35: 49
392.	H. R:s missionsask. gm d:o	17: —
393.	Ur en sparbössa i Samariterhemmets Elevhem: »Pliktpenningar af dem, som spillt på bordduken», gm L. M.	7: —
394.	Barnmissionsföreningen i Sigrid Rudebecks skola gm V. B., Göteborg	150: —
395.	E. A. R., till I. Böllings underhåll gm K. E. B., Göteborg	10: —
396.	H. L., »Tackoffer»	25: —
397.	M. R., Blindskolan, Växiö	30: —
398.	Kollektmedel gm S. A., Brodderud, Mariestad	40: —
399.	Kollekt i Mariestad gm A. H.	53: 73
401.	K. och J. B, Tranås	50: —
402.	Från en missionsvän i Kumla gm H. F.	130: —
403.	Östra härads kristl. ungdomsförbund, till C. Bloms underhåll gm A. S., Hvetlanda	400: —
404.	C. B., Hvetlanda	20: —
405.	A—m	10: —
406.	H. S., Lund	50: —
407.	Gm K. M. A., till A. Forssbergs underhåll	600: —
408.	Onämnd fr. Sanda gm J. K., Sanda	30: —
409.	Simtuna syförening gm A. H.	70: —
410.	Systerföreningen Lilja, Vadstena, till I. Böllings underhåll gm K. L., Vadstena	120: —
411.	Onämnd. Samlade 1-, 2- och 5-öringar på grund af uppropet: »De behöfva ej gå bort»	10: —
412.	E. B., Tranås	10: —
413.	N. B., Tranås	20: —
414.	Kollektmedel fr. Bethesda Missionsförening, Sthlm, gm F. P.	15: —
415.	E. W., Sthlm	20: —
416.	Månstorps mfg, gm K. S., Svaneberg	25: —
417.	Kollekt vid ett Kinamöte i Kristdala gm M. M.	10: 02
418.	En gåfva från Ullervads och Eks nattvardsbarn gm B. G. E., Jula	30: 05
419.	Af testamentsmedel efter makarna J. A. Johansson och Eva Charl. Andersdotter fr. Stafreberg gm J. A. L., Ruskilsby, Ödeshög	1,213: 34
420.	»Blanka pengar och 1-öringar» af O. och H. K., Lund	13: 60
421.	M. E., Västerås	20: —
424.	Ett tackoffer åt Herren, »I hafven fått för intet, gifven för intet»	50: —
425.	Sparbössemedel fr. T. A., Ahltorp, gm S. A.	6: 15
426.	Dito gm M. J., Storegården, Gössäter	7: —
427.	L. M. F., till M. Nylins underhåll för 2:dra kvart. gm S. R.	300: —
	Transport	5,961: 58

	Transport	5,961: 58	
428.	St. Mölarps öresförening gm E. O., Tranås	50: —	
432.	A. B., Sthlm, öfverbet. för S. L.	1: 25	
433.	A. B., Sthlm, till E. Burens underhåll	600: —	
435.	Insaml. gm B., Jönköping	20: —	6,632: 83

Särskilda ändamål:

N:o		Kr. Ö.	Kr. Ö.
371.	I. L., till inf. evangelist	20: —	
372.	»Bönekretsen i N.», till R. Berglings gosskola gm K. S., Norrköping	167: 50	
385.	M. och E. T., Tranås, till Chang Manaos underhåll	100: —	
400.	K. och J. B., Tranås, till inf. evangelist	150: —	
422.	»Från vänner till Kina-missionen» till R. Berglings evangelist gm G. G.	150: —	
423.	»Från några vänner i Herren» till Ma-Chang-shis underhåll gm H. S., Sthlm	90: —	
429.	J. T., Randstjord, till underhåll af evangelist på Vesters station	100: —	
430.	»Från skolbarn i Kumla till barnen i Kina» gm H. J., Hallsberg	6: 11	
431.	A. de B., Sthlm, till inf. evangelist på Berglings station	75: —	
434.	»En syster» till kvinnl. seminariet i Yüncheng	100: —	958: 61

Summa kr. under april. 7,591: 44
Under jan. & mars månader kr. 23,470: 88
Under jan.—april månader kr. 31,062: 32

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Sjungen till Guds ära, lofsägen hans namn. Gören väg för honom, som drager fram genom öknarna, för honom, hvars namn är Herren, fröjdens inför hans ansikte. Ps. 68: 5.

Svenska missionen i Kina

firar sitt 22 årsmöte instundande Kristi Himmelsfärdsdag i Kyrkan vid Floragatan enl. nedanstående program:

Kl. 11 f. m. Föredrag af patron J. Hedengren. Utdrag ur årsberättelsen.

Kl. 6 e. m. föredrag af ingeniör I. Landgren.
d:o » pastor T. Lindhagen.

Jullådorna.

De som önska att till missionärerna sända gåfvor med jullådorna, underrättas härmed, att alla sådana gåfvor böra sändas till Göteborg i så god tid, att de inträffa därstädes mellan den 1 och 10 augusti.

Hvarje paket skall på det yttre omslaget vara märkt med följande adress:

K. F. U. M.

S. M. K.

Parkgatan 11.
Göteborg

För upprättande af faktura måste hvarje paket åtföljas af uppgift på innehållet, upptagande jämväl värdet af hvarje sak af samma slag. Denna uppgift kan lämpligen skrifvas på en lapp (fästad innanför det yttre omslaget), som vid packningen i Göteborg aflägsnas.

Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, Stockholm, 1909.

N:r 11—12. Årg. 14. 1 & 15 Juni 1909. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: om. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: Malmtorgsgatan 8. | Telegramadress: »Sinim», Stockholm. | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

Innehåll: Redogörelse för Svenska missionens i Kina 22:dra verksamhetsår. — I hjärtat af ett kinesiskt hem. — Brefafdelningen. — Olika inflytanden. — Jullådorna.

Lärare och elever vid Missionsseminariet i Yuinn-tjönng.

Redogörelse för Svenska Missionens i Kina 22:dra Verksamhetsår.

A. Missionsfältet.

»Sen på fåglarna under himmelen! De så icke och skörda icke heller och insamla icke i lador, och eder himmelske Fader föder dem. Ären I icke mycket mer än de?» Matt. 6: 26.

»Gifven akt på korparna!» Luk. 12: 24. Ofta höras vi klaga däröfver, att vi på missionsfältet äro beröfvade många af de förmåner, som den kristna församlingen i hemlandet åtnjuter. Men om vi göra en inventering af våra tillgångar, så skola vi finna, att äfven på oss måste tillämpas Frälsarens ord: »Jag skall icke lämna eder faderlösa». Kanske var det icke öfver något, som Herren Jesus så sörjde, som öfver *otron* — otron hos de stora massorna, otron hos sina lärjungar. »O, du otrogna och vrånga släkte! Huru länge skall jag då vara med eder?» Matt. 17: 17. »Hvarför ären I så rädda? Huru kommer det till att I icke hafven tro?» Mark. 4: 40. Tidigt började han att hos sina lärjungar inplanta sådana lärdomar, som voro ägnade att ingifva förtroende för honom, att borttaga ängslan, onödig omsorg och självförtroende. Att de icke voro öfver sig läraktiga, finna vi af evangelierna. »Hvad förslår det bland så många?» »Se, vi hafva öfvergifvit allt och följt dig, hvad skola vi få?» »Herre, huru skall det gå med denne?» I dylika yttranden såväl som i handlingar, då de t. ex. öfvergåfvo Jesus och flydde, igenkänna vi oss själfva. I de apostoliska brefven upprepas äfven tidt och ofta samma uppmaningar, som Jesus gaf. Kanske är det därför icke alldeles obehöfligt, att äfven vi låta Frälsarens ord riktas till oss.

Företaga vi en inventering af våra tillgångar, skola vi finna, att Gud bland mycket annat äfven omgifvit oss med en hel här af, hvad Luther plägade kalla, sina »hofpredikanter» — fåglar och blommor. Af de förra vilja vi nu hämta några lärdomar.

I. *De hafva förtroende för Gud.* Nog bekänna vi oss ock hafva det, då vi säga: »Vår Fader, som är i himmelen». Men, som sångaren säger: »Ack, hur ofta vi oss sarga, möda, änglas utan lön, blott för det vi icke bära allting fram till Gud i bön!» Vi bära på *onödiga* omsorger. Paulus hade omsorgen »för alla församlingarna», 2 Kor. 11: 28. Likväl vardt han icke »svag» (i tro), brann han icke (i otålighet) v. 29. Vi hafva liknande omsorger för våra församlingar men sakna i hög grad den tillit och förtröstan, Mästaren väntar att finna hos oss.

Vi sörja för de timliga behofven. Låt de gångna årens erfarenheter tala! »Kom ihåg alla de vägar, Herren, din Gud, har låtit dig vandra». 5 Mos. 8: 2.

»Eder Fader föder dem.»

Vi sörja, då någon af våra medarbetare tages ifrån oss och undra, huru arbetet nu skall kunna fortgå; vi sörja för vår andliga tillväxt; vi sörja för vår egen framtid och för våra barns m. m. Men ett aktgifvande på de oss omgifvande fåglarna är ägnadt att borttaga omsorgen. Lyft blicken till honom, som sagt: »Sen — gifven akt!» Gud låter sig vårda om alla sina skapade verk. »Ären I icke mycket mer än de?»

Och huru mycket en sparf är värd, det finna vi af evangelisternas markegångstaxa. Matteus värderar en sparf till en skärf, Lukas fem till två, således i båda fallen en obetydlighet i människors ögon. Men likväl, o, Fadersomsorg! »Icke *en* af dem faller till jorden eder Fader förutan», Matt. 10: 29. *Vårt* värde återigen angifver Petrus med de dyrbara orden: »Vetande, att I icke med förgängliga ting, silfver eller guld, hafven blifvit återlösta från edert fåfängliga, fäderneärfda lefverne, utan med Kristi dyra blod, såsom ett felfritt och obesmittadt lamms», 1 Petr. 1: 18, 19, och Paulus, då han säger: »I ären dyrt köpta», 1 Kor. 6: 20.

II. *Fåglarna äro flitiga.* De söka efter sin föda, och de blifva lönade. I missionsarbetet böra vi likt kvinnan i Luk. 15 »söka granneligen», »använda flit», 2 Petr. 1: 5, och vi skola finna, att Herren »lönar dem som söka honom», Ebr. 11: 6.

III. *Fåglarna äro glada.* Sorg tär, glädje är starkhet. »Tjänen Herren med glädje», Ps. 100: 2.

IV. *Fåglarna börja och sluta sin dag med sång.* »Det är *godt* att tacka Herren och lofsjunga ditt namn, du den Högste, att om morgonen förkunna din nåd och, när natten kommer, din trofasthet», Ps. 92: 1. Må då Herren mer och mer lära oss att *se* och *gifva akt* på all hans mångfaldiga omsorg om och godhet mot oss! Då skall vår mun fyllas med löje och vår tunga med jubel vid tanken på att »sparfven har funnit ett hus», och att vi som helgamannamedborgare och Guds husfolk under vårt främlingskap härnere få vara Guds medarbetare.

* * *

När vi blicka tillbaka på året 1908, skall det alltid framstå för oss som ett år, då Herrens Ande såsom aldrig tillförene nedgöts öfver »landet i norr», och då äfven våra församlingar i mer eller mindre mån blefvo delaktiga af denna andeutgjutelse. Vidare skola vi med tacksamhet ihågkomma, att inga politiska förvecklingar uppstodo med anledning af det vid årets slut hastigt och oväntadt inträffade regentombytet.

Andens verk var på olika platser mer eller mindre djupgående eller vidtomfattande, men verkningarna voro desamma. En syndakänsla sådan, som vi icke förut bevittnat, gjorde sig gällande, och oanade, mörka djup blottades. Guds Ande var lik en smältares *eld* och Levis söner. De troende rensades och fejades. »Hvad är då det förblifvande resultatet af denna nådesrörelse?» kanske någon frågar. Och så hafva vi äfven frågat oss själfva. Svaret utfaller olika, beroende på i hvad mån man värderar den enskildes rätta ställning inför Gud.

Se vi på mängden, så synes ej mycket, men blicka vi närmare omkring oss, så gifvas många ämnen till rik glädje och tacksamhet. För minnet framstå några bilder.

Här är en ung man, troende föräldrars son och i sin barndom helt hängifven åt Gud. Så leddes han bort af ogudaktiga kamrater, ung och obefästad, som han var. Blef relegerad från den kinesiska skola, hvarest han studerade. Sökte och vann inträde i en annan. Under höstmötet blef han öfverbevisad om synd, kom i djup nöd, blef upprättad och är fortfarande ett bevis på nådens omskapande kraft.

Se här en familj, där sonen är troende, men ej den unga hustrun, en af våra f. d. skolflickor, ej heller hennes svärmoder — båda äro kalla och likgiltiga, en sorg och börda för den unge mannen. Äfven de kommo vid samma möte under Andens inflytande, och hemmet är nu som förvandladt. Glädje och frid äro rådande, och af den unga, otuktade hustrun har blifvit en snäll, förståndig maka och moder, under det att den af värk hopkrumpna svärmodern, oförmögen att fritt kunna röra sig, sitter på sin säng och kvittrar, glad som en sparf.

Från en annan del af fältet skrifves: »Efter vår bibelkurs i höst började evangelisten små bibelklasser på olika platser, och nu skrifver han, att Guds Ande verkat på ett mäktigt sätt bland deltagarna. Många ha stått upp och under högljudd gråt och skakningar bekänt sina synder. Nu läsa de sin bibel och bedja både dagar och halfva nätter. Några synas dock hafva tillslutit sina hjärtan för Guds Ande.»

Hos andra märkes en känslighet för »små synder» och större ifver än förr att leda andra till Herren.

På samma gång som vi därför ej få upphöra att bedja Herren om en väckelse, få vi ej heller förgäta att tacka honom för hvad han redan gifvit, ihågkommande apostelns ord: »Varen ihärdiga i bönen, vakande däri med tacksägelse», »varen tacksamma i allting.»

Under året ha åtskilliga händelser af ingripande betydelse inträffat. Den 13:de januari förenades syskonen N. Högman och Judit Gustafsson genom äktenskap med hvarandra. Den 16:de mars anträdde syskonen Hugo och Maria Linder sin hemresa öfver Kalifornien. Den 16:de maj anlände till Yuncheng från språkskolan de nyutkomna systrarna Anna Rosenius, Maria Hultkrantz, Maria Björklund och Elisabeth Hesse, och i december, juldagen, syskonen Carl och E. Blom till Honanfu efter sin vistelse i hemlandet.

På samma gång vi tacka Gud för denna så välbehöfliga förstärkning i våra led, hafva vi dock att begråta bort- nej, hemgången af vår kära syster och värderade medarbeterska, fru Thora Wester, som afsomnade den 29:de oktober efter flera månaders lidande (rödsot). Vinsten var hennes, men hemmet, i syskonkretsen och i arbetet saknas hon djupt. Syskonen Axel och Anna Hahnes lilla gosse Peter, ej årsgammal, har ock hemkallats af den store Barnavännen. Eljest har hälsotillståndet, trots sommarens ovanligt starka hetta, varit mycket godt.

* * *

Shansi. (Sjann-si.)

Yuncheng (Yuinn-tjöng).

Arbetspersonalen har varit densamma som under föregående år.

August Berg har ledt och öfvervakat missionsarbetet i dess helhet och besökt de olika stationerna, handhaft församlingsvården, undervisat i seminariet och såsom utsedt ombud i slutet af november bevistat provins-federationsmötet i Tayuen fu, hvarvid äfven besök aflades i Peking och Tientsin.

Augusta Berg har skött den kvinnliga verksamheten, som bestått i husbesök och bibelklasser, samt i egenskap af husmoder förestått den ofta ganska kräfvande befattningen såsom värdinna för de syskon, som under längre eller kortare tider vistats på stationen.

Theodor Sandberg har handhaft missionens räkenskaper och bestridt undervisningen i seminariet.

Fru Sandberg har biträdt i kvinnoarbetet genom husbesök, bibelklasser och afvänjning af opiepatienter.

Fröken Fredrika Hallin har skött undervisningen i en flickskola och fröken Ida Andersson kommissionssekreterarearbetet.

I september månad hölls konferens för ledarne inom de kinesiska församlingarna. Dessutom har missionens årskonferens och de sedvanliga finansmötena hållits i Yuncheng. Tvenne evangelister och tvenne bibelkvinnor hafva biträdt i arbetet. Vid höstmötet döptes 8 personer. Antalet församlingsmedlemmar utgjorde vid årets slut 37. Insamlade kollektmedel tæls 12 (kronor 27: 60). Församlingen har åtagit sig att bekosta kläder för en elev i seminariet. I fröken Hallins skola undervisades under vårterminen 9 elever och under höstterminen 12 och i seminariet 14. Se de särskilda redogörelserna!

Ishi (I-sji).

Syskonen Axel och Anna Hahne, Andrew Ericsson och Agnes Forssberg, biträdda af fem evangelister och två bibelkvinnor, hafva arbetat i detta distrikt, som omfattar städerna I-sji, Linn-djinn, Jonghå, Sjia-sjenn och en del af Ngann-i med fem utstationer. Två af evangelisterna hafva hufvudsakligen gått omkring i byarna, predikat och sålt böcker. Syster Agnes Forssberg har företagit resor i distriktet och broder Andrew Ericsson aflagt besök på utstationerna. I gosskolan hafva 18 elever undervisats och i flickskolan 27. Vid höstmötet, som var prägladt af en särskild Andens närvaro, döptes 6 personer. Församlingsmedlemmarnas antal uppgick vid årets slut till 114, men de insamlade kollektmedlen till endast tæls 6 (kronor 13: 80), utvisande en betydlig minskning mot förra året.

Haichow (Haj-djå).

Arbetet har fortgått som vanligt i distriktet med predikan söndagligen i Haj-djås och Po-djås kapell samt i de olika distriktkretsarna i Po-djå, turvis i de troendes hem. Arbetspersonalen har utgjorts af syskonen Henrik och Hilma Tjäder, Werner och Thora Wester och efter fru Westers frånfälle i oktober (se inledningen) af syster Emma Andersson. Fröken Elisabeth Hesse förflyttades samtidigt med fröken Emma Andersson till Haj-djå och har varit sysselsatt med inlärande af språket. Fru Tjäder har äfven under detta år meddelat undervisning åt sin gosse Karl, Edla Bergling och Ruth Hahne. Tältpredikan, husbesök, bibelklasser, opieasyl- och skolverksamhet ha som vanligt bedrifvits. Vid vår- och höstmötena döptes 8 personer. Församlingsmedlemmarnas antal utgjorde vid årets slut 60. Insamlade kollektmedel tæls 27 (kronor 26: 10). 27 elever ha undervisats i gosskolan. Inom densamma ha flit och ordning varit rådande. Ledsamt nog måste den afhållne läraren Tsao till följd af familjeförhållanden vid årets slut lämna sin befattning, men bristen har ersatts genom en af de nyutexaminerade eleverna från seminariet i Juinntjöng, och hoppas vi utbytet skall utfalla till belåtenhet. Vid vårmötet i Roe'-tjöng afskildes församlingsmedlemmen Lio Tjöng-i till diakon. Bibelkvinnan Li, gudfruktig och nitisk, har hemkallats till högre, evig tjänst.

Pudjå-fo.

Systrarna Frida Prytz och Maria Nylin ha tillsammans med infödda medarbetare och bröderna från Haj-djå uppehållit verksamheten inom staden och i distriktet. Kapellet har undergått en behöflig reparation och ter sig nu i ett bättre skick än förr men är dock ännu vid vissa tillfällen otillräckligt.

Sju personer hafva genom dopet införlifvats med församlingen. Medlemsantalet utgör 61. Insamlade kollektmedel tæls 60 (kronor 138: 11). Tio flickor hafva undervisats i skolan, och har hälsotillståndet denna termin varit godt. Se den särskilda redogörelsen. Under halfva november månad höllo systrarna bibelkurs för ett tiotal kvinnor, och omedelbart därefter höll diakonen Sjie bibelläsning med ett tiotal forskare under en half månads tid.

Sjennsi.

Tungdjåfo.

Den 16:de mars afreste syskonen Hugo och Maria Linder till Kalifornien, och arbetet öfvertogs af broder Nathanaël Högman, som sedan under året arbetat tillsammans med sin unga maka och med syster Anna Eriksson.

Det var att lägga ett ansvarsfullt arbete på jämförelsevis unga skuldror. Tung har nog bördan kännts, men Herren har hjälpt, och tack vare nitiska infödda medarbetares bistånd har verket gått framåt. Sju evangelister, tre bibelkvinnor och en kolportör ha jämte missionärerna företagit flera resor i det vidsträckta distriktet.

107 opiepatienter ha behandlats i de olika asylerna. 8 personer hafva döpts, och antalet församlingsmedlemmar uppgår till 66. Insamlade kollektmedel tæls 38: 50 (kronor 88: 55). I gosskolan ha 14 elever åtnjutit undervisning.

Vid utstationen Fo-sjoe' i Hoadjå-distriktet har verksamheten varit särskildt uppmuntrande, under det att på andra platser erfarenheter gjorts af motsatt beskaffenhet. Genom inteckningsutbyte mot

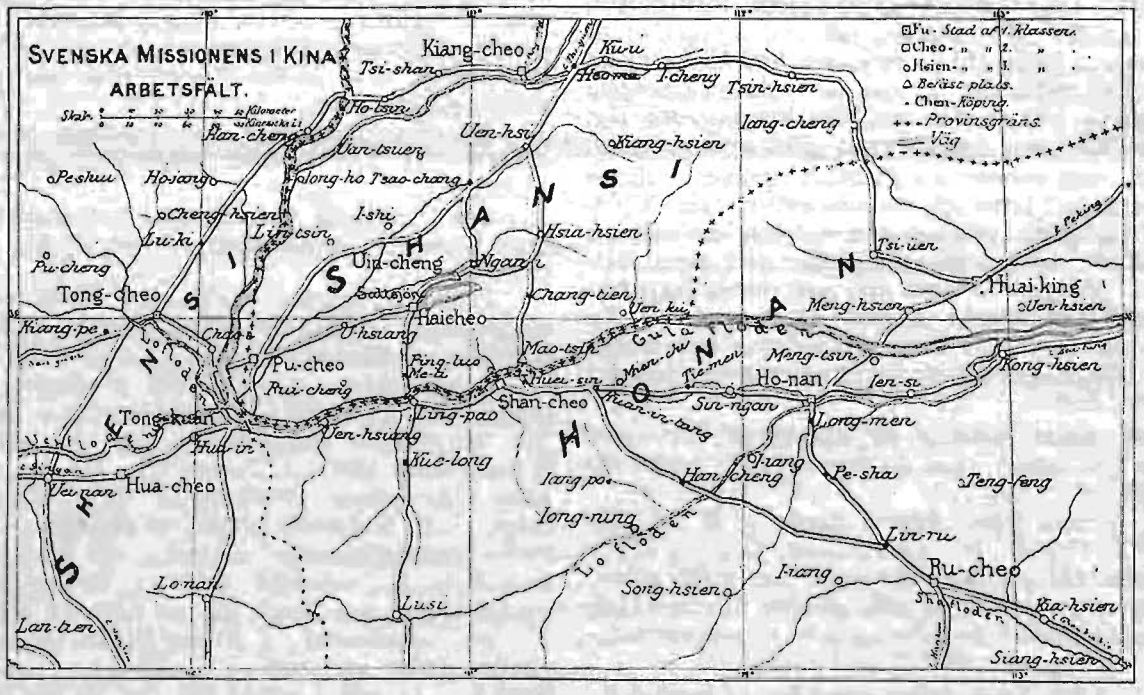

missionens hus vid västra gatan har ett lämpligt byggnadskomplex förvärfvats, stort nog att efter nödiga anordningar inrymma alla lokaler för den sig allt mer utvidgande verksamheten.

Hanntjöng.

Om i förra årets redogörelse rörande arbetet i Hanntjöng då måste sägas, att detsamma till följd af flera samverkande orsaker ej kunnat bedrifvas med önskvärd kraft, så är det glädjande kunna omnämna, att förhållandet detta år varit motsatsen. Med tillhjälp af fyra evangelister, två kolportörer och två bibelkvinnor hafva syskonen Robert och Dagny Bergling och Olga Ahlman hållit ett mångsidigt, vidtomfattande arbete i gång. Att detsamma burit frukt, utvisar den omständigheten, att 33 personer under året döpts. Församlingsmedlemmarnes antal uppgår nu till 77. Bibelklasser med män och kvinnor hafva hållits och tält- och evangelistverksamhet bedrifvits å marknader och vid tempelinvigningsfester. Gatukapellverksamheten har fortgått med fyra möten hvarje vecka. Dessutom hålles där daglig morgon- och aftonbön, den senare ej sällan besökt af 20 à 30 utomstående. Under sommaren uppbyggdes på en intill missionsstationen angränsande tomt ett hus, hvaruti den kristliga verksamheten nu är förlagd. Under en längre tid fingo alla de vid bygget anställda arbetarne höra evangelium.

68 manliga och kvinnliga patienter hafva afvants från opium. I kollektmedel hafva insamlats tæls 112: 70 (kronor 259: 21), och församlingen har beslutat underhålla en egen evangelist. Skolan har besökts af 16 elever. Syster Olga Ahlman har flera gånger varit anlitad vid sjukdomsfall bland såväl kineser som utländingar.

I staden Tjöng-sjienn har utstation öppnats. Det motstånd och de fördomar, som i början där gjorde sig gällande, tyckas nu vara öfvervunna. En evangelist är anställd vid stationen och opieasyl därstädes öppnad.

Håjang.

Fru Inez Bölling och fröken Emma Andersson hafva här arbetat tillsammans, till dess den senares hjälp blef behöflig i Haj-djå, då hon ersattes af fröken Anna Rosenius. Arbetet bland kvinnorna har varit mer uppmuntrande än under föregående år. I flickskolan har elevantalet varit större och ett tydligt Andens verk varit skönjbart i fleras hjärtan. By- och husbesök hafva företagits, men ännu är marken ganska obruten och motståndet hårdt.

Bland männen har församlingsäldste Dji tillika med några medhjälpare arbetat. Han klagar öfver att arbetet är hårdt och ej så lofvande som förut. 17 patienter hafva afvants i opieasylerna. Vid stormötet döptes 6 personer. Medlemsantalet uppgår till 10, och insamlade kollektmedel utgöra tæls 7: 00 (kronor 16: 10).

Hånann.

Hånannfo.

Bröderna Ossian Beinhoff och Rikard Andersson samt systrarna Anna Janzon och Ebba Burén hafva, biträdda af två evangelister, två bibelkvinnor och fyra kolportörer, arbetat i distriktet, hvartill äfven får räknas Jongning, där evangelist är bosatt. Bibelkurser för män och kvinnor, husbesök, tält- och gatukapellverksamhet hafva här såväl som annorstädes utgjort de medel, hvarigenom vi sökt nå de för evangelium främmande skarorna och befästa de troende. Tio personer hafva afvants i opieasylen, tvenne genom dopet upptagits i församlingen och tæls 8: 00 (kronor 18: 40) insamlats i kollektmedel. Medlemsantalet uppgår till 18. Gosskolan, fördelad i två afdelningar, har inrymts i rymligare lokal. 25 elever hafva i densamma åtnjutit undervisning. I flickskolan hafva 29 flickor undervisats. Se den särskilda redogörelsen. Vid årets slut fullbordades järnvägslinjen fram till Hånannfo, och utgör således nu denna stad den första järnvägspunkten inom vårt distrikt. Härmed har ett för oss hittills främmande element kommit in på vårt fält — direkt samfärdsförbindelse med den yttre världen och närmare beröring med allt dess både goda och onda.

Snabbare kommunikationsmedel, bortröjande af fördomar och främlingsfientlighet m. m. äro ju af stor betydelse för verksamheten, men på samma gång kan man ej värja sig från den tanken, att äfven i Kina »stationssamhällen» skola uppstå och med dem en befolkning, som mer än någon annan är oemottaglig för evangelium. Vi få nu, hvad vi önskat och under årtionden berömt inför kineserna såsom en af västerlandets många fördelar, men när vi få det, äro vi ändock icke riktigt nöjda! Ja, sådana äro vi människor. För dem, som äro bosatta vid en järnvägsstation och särskildt en ändstation, blir strömmen af genomresande ganska stor. Denna enfarenhet få syskonen i Hånannfo äfven göra.

Fröken Burén har äfven under denna sommar godhetsfullt emottagit flera af våra missionärer i sin villa på Dji-gong-sjann, och hafva alla rönt ett välgörande inflytande af sin vistelse därstädes.

Jongning.

Evangelisten Djå har äfven i år varit ombetrodd vården af församlingen, ehuru besök från Hånannfo aflagts, så ofta tillfälle därtill medgifvits. Församlingen har i år börjat med att underhålla sin egen gosskola, hittills inrymd i Hånannfo skollokal. 15 elever hafva undervisats. Distriktet är uppdeladt i kretsar, och besökas desamma i tur och ordning af evangelister. Tæls 20: 00 (kronor 46: 00) hafva insamlats. Något dop har under året ej ägt rum. Församlingmedlemmarnas antal uppgår till 60.

Sinn-ngann.

Fröken Maria Hultkrantz kom på hösten fröken Maria Pettersson till hjälp. Ehuru den först-

nämnda är ny på missionsfältet, är det dock en glädje veta, att vår syster Maria Pettersson ej längre står ensam i arbetet utan har en kamrat vid sin sida, som småningom växer in i detsamma.

Bibelklasser med glädjande resultat, i det att Guds Ande nedbrutit motstånd och ödmjukat högmodiga, hafva hållits. Hus- och bybesök hafva gjorts. Ett dop har förrättats. Tæls 12: 00 (kronor 27: 60) hafva insamlats, och dessutom har församlingen lofvat åtaga sig betala skollärarens lön. Elevantalet i skolan uppgår till 15. Församlingsmedlemmarnas antal utgör 52.

I opieasylen hafva några afvants. Genom köp af närgränsande mindre hus har utrymmet blifvit något större, så att gosskolan numer inrymmes i lokal, som sammanhänger med de öfriga. Ganska vidlyftiga reparationer hafva vidtagits med boningshusen och kapellet, hvarför stationen nu ter sig i ett prydligt skick, ehuru utrymmet ännu är otillräckligt. Utsikter förefinnas dock att, i den mån tillgångar medgifva det, kunna utvidga detsamma

Mienntji.

Bibelkurser för män och kvinnor, sjuk- och opieasylverksamhet, predikan i gatukapell och på marknader tillika med regelbundna söndagsgudstjänster hafva sysselsatt broder Gustaf Adolf och fru Mina Stålhammar under årets lopp. Tre kolportörer hafva tidvis varit i verksamhet. Fem personer hafva förenats med församlingen och tæls 11: 70 (kronor 26: 91) insamlats genom kollekter. Medlemsantalet uppgår till 34. Det hittills förhyrda huset har nu genom köp blifvit missionens egendom. Behofvet af infödda arbetare gör sig på denna station mycket gällande.

* * *

Vid årets slut ägde Svenska Missionen i Kina 11 missionsstationer med 34 predikostationer på landsbygden, 39 missionärer i Kina och 87 infödda medarbetare (evangelister, kolportörer, portvakter, bibelkvinnor, lärare och lärarinnor).

90 personer hafva genom dopet upptagits i församlingarna. Medlemsantalet uppgår till 579, antalet skolor till 13. Elevantalet utgör 234, däraf 144 gossar och 90 flickor. Gåfvomedlen från församlingarna uppgå till tæls 314: 90 (kronor 724: 27).

Jämfördt med förra året utvisa dessa siffror en ökning:

Predikostationerna på landsbygden med 9.
Missionärerna i Kina med 2.
Infödda medarbetare med 27.
Under året döpta med 22.
Antalet skolor med 1.
Antalet elever med 68.

Gåfvomedlen understiga med kronor 53: 90 förra årets summa, under det att de i verkligheten med tæls 72: 85 öfverstiga densamma. Den skenbara minskningen beror på skillnad i växelkursen.

På grund af att utstationernas antal ökats, har naturligtvis äfven de gudstjänstbesökandes antal stigit. Förra året beräknades de gudstjänstbesökande i medeltal utgöra 600.

Till slut må nämnas, att bröderna D. Landin och Malte Ringberg samt fröken Hildur Engström, som i december månad anlände till missionsfältet, genast begåfvo sig till språkskolorna i och för förberedande studier.

* * *

Med varm tacksamhet till alla de missionens vänner, som genom kärlek, förbön och offervilligheet stått oss bi och möjliggjort för oss att i någon mån kunna föra arbetet framåt, bedja vi att fortfarande få anbefalla oss, våra infödda medarbetare och alla skolbarnen — församlingens hopp— åt edra förböner.

Behofvet af nya arbetskrafter är fortfarande mycket stort. Att, som nu för somliga är fallet, stå så godt som ensam på en station utan någon, som kan dela ansvaret och arbetsbördan, tar i längden på äfven de starkaste krafter. Och att icke kunna begagna sig af de tillfällen, som nu gifvas att upptaga nytt arbete i distrikt, *för hvilka intet annat missionssällskap än vårt är ansvarigt, det* är ock en börda, som lätt vill blifva för tung att bära.

»Kom öfver och hjälp oss!»

Yuncheng i februari 1909.

August Berg.

B. Missionens skolor.

Missionsseminariet i Yuncheng (Yuinn-tjönng) för år 1908.

Vårterminen började den 24:de februari och slutade den 23:dje maj; höstterminen började den 5:te september och slutade den 28:de december. Elevantalet har varit 14, och har elevernas flit och uppförande varit i allo berömvärdt. Alla vilja höra Herren till, och på ett par undantag när äro de alla församlingsmedlemmar, tillhörande olika församlingar inom våra tre provinser. Vid missionens höstmöte hade vi glädjen att genom dopet i församlingsgemenskap upptaga läraren, gamle herr Li, och två af eleverna. I likhet med hvad under föregående år varit fallet, ha eleverna om söndagarna fått hjälpa till med att uppehålla predikoverksamheten på ett par utstationer. Herr Li har undervisat i modersmålet, i skrifning och i uppsatsers rättande. Vid höstterminens början anställdes ytterligare en lärare, herr Tsao. Hans undervisningsämnen hafva varit geografi, räkning och gymnastik.

Åt kristendomsundervisningen har ägnats mesta tiden. Beroende på elevernas olika ålder och den tid, de vistats i skolan, har undervisats i Gamla Testamentet: ur 1 Mosebok, delvis nytt, delvis repetion, vidare från slutet af Davids lif till slutet af Israels och Judarikets historia, samt genomgåtts en del (10) af psalmerna.

I Nya Testamentet hafva genomgåtts kap. 6—14 af Romarebrefvet och 11 kapitel i Apostlagärningarna.

Dessutom har undervisats i Luthers stora katekes och i homiletik.

I naturkunnighet har i den högre klassen undervisats om idislare, klöfdjur, fåglar och reptilier samt i den lägre klassen från början till och med rofdjur.

Dessutom har undervisning meddelats i människokroppens anatomi, hälsovårdslära, astronomi och sång. Hälsotillståndet har varit godt.

Vid höstterminens slut fullbordade tvenne af eleverna sin fyraåriga kurs, och äro de nu anställda som lärare i tvenne af missionens skolor. De äro förstlingsfrukter af skolans arbete, och hoppas vi, att hvarje år från denna undervisningsanstalt må kunna utsändas gudfruktiga unge män, som i egenskap af evangelister eller lärare i skolor kunna verka för utbredandet af Guds rike i Kina.

Yuinn-tjönng i februari 1909.

August Berg. *J. Th. Sandberg.*

* * *

Flickskolan i Puchowfu för 1908.

Det gångna året har för oss varit ett pröfvande år. Under detsamma hafva tre af våra skolflickor dött i lungsot och en af annan sjukdom, dock ingen i skolan utan alla i sina hem. På hösten dog dessutom en f. d. elev, gift med en af evangelisterna. På samma gång dessa dödsfall utgjort ett ämne till sorg, hafva de fyllt våra hjärtan med den djupaste glädje och den innerligaste tacksamhet, ty så vidt vi kunna veta, hafva alla dessa flickor gått hem i tron på sin Frälsare. Vi hafva ej, såsom vi hoppades, fått hjälp af dem i arbetet härnere, men få i stället fröjdas öfver att de äro frälsta för evigt.

En annan pröfning mötte oss under hösten, i det mina ögon blefvo så klena, att jag under en månads tid egentligen ej kunde använda dem. Men på Herren förtröstade mitt hjärta, och jag vardt hulpen». Före terminens slut voro de bättre.

Under vårterminen hade vi 9 flickor och under hösten 10; dock måste en resa hem, innan en annan kom, så att samtidigt hade vi blott 9. Undervisningsämnena voro desamma som året förut, och lärarepersonalen var också densamma. Endast hvad beträffar *handarbete*, blef det en förändring på hösten. Förut hade undervisning i detta ämne meddelats af lärarens äldsta dotter, men hon slutade skolan på våren och gifte sig på hösten med en ung man, som studerat i Japan i 7 år och nu har befattning som lärare i provinsen Shensis hufvudstad, Si-an. I stället undervisade på hösten en ny elev, en 20-årig flicka, syster till stadens polismästare, som döptes vid höstmötet.

Vi tacka Gud för *nöd* och *nåd* under det år, som flytt, och vilja förtrösta på honom, som sagt, att han har omsorg om oss för dagar, som komma.

Puchowfu i februari 1909. *Frida Prytz.*

* * *

Flickskolan i Yuncheng.

Årsberättelse för 1908.

Under vårterminen pågick skolan 3 månader och besöktes af 9 elever. Höstterminen hade elevantalet ökats till 12; skolan fortsattes då i fyra månader.

Af de barn, som först började skolan, äro endast 4 kvar. Den äldsta af dessa är 15 år. Hon är litet bullersam och ganska styfsint, så att hon icke just är något godt exempel för de mindre barnen. Men det är också mycket godt hos flickan, och under detta sista år kan man märka en stor förändring hos henne. Hon känner nu verklig ånger och behof af förlåtelse, när hon förgår sig. Den yngsta af alla är en nioårig flicka från grannstaden *An i*. Hennes föräldrar äro icke troende, men den lilla flickan tycks vara öppen för Guds ord. Vi så på en förhoppning. Guds ord skall icke återkomma fåfängt.

Undervisning har meddelats af kinesiske läraren *Yao*, undertecknad och en lärarinna, som anställdes vid höstterminens början.

Undervisningsämnena ha varit de vanliga, nämligen *kristendom*, *modersmål*, *geografi*, *räkning* och *skrifning*.

I kristendom har lästs: *Apg.*, *Mark. ev.* och Nya Testamentets historia.

I kinesiska språket: *Wang*, läseböckerna 1—3, samt något af de *kinesiska klassikerna*.

I geografi har 3:dje kl. slutat den lilla läroboken.

Flickskolan i Puchow.

I räkning har samma klass gått igenom *multiplikation* och *division*, 2:dra kl. *addition* och *subtraktion*.

Dessutom har undervisning meddelats i *handarbeten*, *sång*, *gymnastik* samt *matlagning*.

Hälsotillståndet har varit godt och barnens flit och uppförande tillfredsställande.

Yuncheng i januari 1909.

Fredrika Hallin.

* * *

Ishï flickskola under läsåret 1908.

Vårterminen, den 29 febr.—28 maj, besöktes skolan af 23 elever och höstterminen, den 20 sept.—30 dec., af 27. Vid vårterminens slut fyllde vår skola tre år. Skolan är alltså ännu ganska ny, men vi hafva icke desto mindre där fått röna stor nåd och välsignelse från Herren. Skolan började med fyra elever. Deras namn

Flickskolan i Ishï.

voro: »*Nåd*», »*Kärlek*», »*Dygd*» och »*Tålamod*». Som elevernas antal årligen ökats, nödgades vi, för att skolan skulle kunna fortsättas, under sistlidne sommar bygga ett nytt skolhus. Under vårterminen erforo vi en särskild nåd däruti, att Herren på ett underbart sätt hörde våra bönerop angående en af eleverna, som var förlofvad med en hedning. Hennes far blef inför domstol anklagad af flickans blifvande svärfar, därför att flickan blifvit sänd till vår skola. Mandarinen, som ej kunde begära, att vi skulle sända flickan ifrån oss, hänsköt anklagelsen till en annan domstol. Dit gingo emellertid ej de stridande parterna, hvarför saken utan vidare tog slut. Eleverna gifva oss mycken glädje, och vi äro glada att kunna säga, det Guds Ande verkar ibland dem. Under en tid af höstterminen gräto många af dem öfver sina synder och bådo om nåd och frälsning, men det blef icke så stort resultat af denna rörelse, som vi hade hoppats. En elev och den s. k. husmodern blefvo dock under hösten genom dopet intagna i Guds församling. Den senare har förr varit opierökerska.

Vid de 2 s. k. stormötena här i kapellet gjorde eleverna en insamling af omkring 8 kronor, hvilket är ett bevis på deras offervillighet. Af de handarbeten, de förfärdigat, såldes under våren för så mycket, att de två fattigaste eleverna därmed kunde beklädas. Inkomsten för höstterminens arbeten är ännu ej använd. Under hösten ha eleverna börjat lära att *spinna bomull*, ett arbete, som hvarje kinesflicka bör kunna. Hvarje onsdags e. m. under höstterminen hafva de omväxlande fått berätta något, som de själfva läst i den kinesiska barntidningen, uppläst stilprof, beskrifvit något djur, dess nytta och skada o. s. v. eller diskuterat något ämne. Dessa stunder hafva varit till stor både öfning och glädje.

Ända hitintills har Herren hulpit oss. 1 Sam. 7: 12.

Den 22 febr. 1909, för Ishï flickskola.

Agnes Forssberg.

* * *

Hoyangs flickskola för 1908.

Åter ligger ett arbetsår bakom oss. Vid en blick tillbaka kunna vi ej annat än prisa Gud, att han hållit sin hand öfver oss, välsignande, bevarande och tuktande. Under yttre ro och utan några större svårigheter har arbetet fått fortgå.

Vid detta års början anställdes en ny lärare, som, ehuru ej i besittning af några så särdeles stora kunskaper, dock med nit och trohet tycks sköta sitt kall. Han är församlingsmedlem sedan ett par år tillbaka. Den under förra året anställda kinesiska lärarinnan har äfven i år biträdt vid undervisningen i småklasserna och det med tillfredsställande resultat.

Elevantalet var under vårterminen 11 under höstterminen 14; åldern har växlat mellan 10—24 år.

Undervisning har lämnats i:

Kinesiska språket, kristendom, kinesisk och *utländsk räkning, geografi, latinsk stil, sång, handarbete* och något *gymnastik*.

Såsom under föregående år hafva de praktiska sysslorna: *städning, matlagning* m. m. utförts af eleverna i tur och ordning. En af de äldre flickorna — döpt sedan ett par år tillbaka — har en gång i veckan ledt aftonbönen i skolan.

För ett tydligt Guds Andes verk i flera af flickornas

Skolhuset i Ishï och höstens elever.

hjärtan under den sist förflutna höstterminen tacka vi innerligt Gud och bedja, att han, som begynt det goda verket, skall fullborda det och bringa den goda sådden till mognad i dessa unga hjärtan.

Hoyang i januari 1909. Inez Bölling.

Honan-fu flickskola år 1908.

Elevernas antal har varit *30*, nämligen *13* från *Yungning* och *Shanchow*, *7* från *Sinan*, *7* från *Honanfu*, *1* från *Mienchi*, *1* från *Iyang* och *1* från *Yensi*. — Den äldsta är 23 år och den yngsta 8 år gammal. — Hälsotillståndet har varit godt. Herren har i sin nåd skonat oss från allvarsamma sjukdomar. Barnen hafva på det hela taget visat *mycket god flit* och *utmärkt godt uppförande*.

Läraren *Chü* (Tju), som varit med oss allt ifrån början, har äfven i år varit lärare i skolan. En svårighet uppstod vid höstterminens början, därigenom att skolans husmoder, Wu, blef genom sjukdom i hemmet förhindrad att hjälpa oss. I hennes ställe antogo vi tillfälligt *Chang Chin shi*, som förut varit vår tjänarinna.

Af brist på utrymme hafva vi måst neka några inträde. Utsikt tyckes nu finnas att få detta stora behof afhjälpt, i det vi fått oss beviljade medel till inköp af ett större hus, som kan inrymma skol- och kvinnoverksamheten.

Fem af Honanfu-barnen bo i sina hem. Skolan är indelad i *4 klasser: 6* barn höra till *fjärde*, *4* till *tredje*, *11* till *andra* och *9* till *första klassen*.

Undervisningsämnena ha varit:

Kristendom, modersmål (inbegripet *väl-*, *rätt-* och *uppsatsskrifning*), de *kin. klassikerna, räkning* (*kin.* och *utländsk*), *geografi, naturlära, sång* och *handarbete*. Eleverna tura också om att hjälpa till med *matlagningen* — två hvarje vecka. Torsdagen är delvis tvättdag, då de få tvätta sina egna kläder.

Det bestämda underhållet, 30 kin. skålp. mjöl samt 200 kash i månaden lämnas af en del; andra lämna mindre; en del äro för fattiga att lämna något alls.

Det för oss mest glädjande har varit att se det Guds Andes verk, som pågår i fleras hjärtan. Flera gånger om dagen ha eleverna samlats, de mindre så väl som de större, i små grupper för att bedja. I hvarje rum och hörn har man träffat på dem bedjande. Det har stundom varit gripande att höra. Då jag en gång gick förbi fönstret, hörde jag någon under tårar bedja: »Gud, vi hafva hört om rik välsignelse på andra platser — kom till oss, vi vänta, o, vi vänta.» För en tid sedan hörde jag en liten flicka bittert gråta. På min fråga, hvarför hon gråt, svarade ingen. När jag frågade henne själf, sade hon: »Jag gråter öfver mina synder. När jag beder, bestraffar Gud mig för mina synder. I mitt hem är jag stygg och säger fula ord, och här har jag varit olydig mot både läraren och fröken. O, jag är så syndig!» Vi hade bön tillsammans, och det var gripande att höra henne bedja. Detta är tydligen Guds Andes verk, icke framkalladt af någon påtryckning från vår sida.

»Han, som begynt det goda verket, skall fullborda det, lofvadt vare hans namn.

Honanfu i februari 1909.

Anna Janzon.

* * *

C. Några drag ur verksamheten i hemlandet.

I likhet med föregående år har verksamheten under 1908 fortgått med sammanträden, missionsmöten, missionsresor m. m.

Missionen firade sitt 21:sta årsmöte Kristi Himmelsfärdsdag i kyrkan vid Floragatan. Talare voro missionär E. Folke, patron J. Hedengren och kyrkoherde W. Larsson.

Höstmötet hölls i okt. i Göteborg med föreäf missionsläraren J. Rinman, missionär E. Folke, patron J. Hedengren och doktor K. Fries. Vid detsamma afskildes för missionens tjänst banktjänstemannen Malte Ringberg, folkskolläraren David Landin och fröken Hildur Engström.

Ett afskedsmöte var anordnadt på Hushållsskolan, 15 Jakobsbergsgatan, för herr Ringberg kort före hans afresa, då ett större antal missionsvänner voro samlade till bön och tacksägelse, bland dem äfven mr Sloan, som vid den tiden var på besök i Stockholm.

Den 14:de mars — missionens allm. bön- och tacksägelsedag — var äfven en skara missionsvänner i hufvudstaden samlad till bön för Kina.

Missionens veckobönemöten hafva fortgått hvarje tisdagskväll förutom med uppehåll vid julen och under sommaren.

Missionsresor i landsorten hafva tid efter annan företagits af missionär E. Folke, kandidat G. Österberg och sekreteraren.

Till ledamot af Kommittéen har invalts patron J. Hedengren.

Till den sabbatshvila, som står Guds folk åter, har Herren kallat sin trogne tjänare apotekaren E. Sandblom. Han var en bland de förste, som kallades till ombud och har under 12 år stått såsom konsultativ ledamot. Hans hjärta brann alltid af nitälskan för Guds verk i Kina, och vi minnas honom med glädje och tacksamhet och prisa Herren för hans trogna medarbete.

I Damkommittéen hafva tvenne nya medlemmar invalts, näml. fru Bell Fries och fröken S. Storckenfeldt. Dess medlemmar äro således: doktorinnan Maria Berg, fröken E. Beskow, fru Bell Fries, fru Elin Holmgren, fröknarna A. och L. Schön samt fröken S. Storckenfeldt.

Af missionens ombud hafva direktör Axel Rinman, Göteborg, och herr Mårten Tottie — den senare nu bosatt i Tranås — begärt att få afgå, och är Kommittéen mycket tacksam till Gud för den tid, de tjänat såsom ombud. Må Guds rika välsignelse följa dem!

Följande personer hafva under året antagit kallelse till ombud: Landtbrukaren S. Andersson, Brodderud, Mariestad, predikanten C. V. Carlsson, Töreboda, kyrkoherde G. Ernqvist, Jula, kommminister G. Klingner, Göteborg, apotekare K. Nilenius, Jönköping, folkskolläraren J. B. Nystedt, Göteborg, fröken Alma Pettersson, Bärsta, Hackwad' patron Sven Thörnquist, Sörby, fru Uhrbom, Vernamo, sekreterare K. Vennersten, Borås och bruks-patron O. Yngström, Ölsboda, Degerfors.

Syskonen Linder, som behöfde hvila från arbetet i Tungchow-fu, lämnade missionsfältet på våren och reste till Amerika, där de varit upptagna med arbete för missionen.

De väntas till Sverige instundande juni.

Makarna Blom återvände till missionsfältet på

hösten, och i deras sällskap reste de nya missionsarbetare, som afskildes vid höstmötet. Bröderna Ringberg och Landin hafva under vintern studerat språket i Anking och fröken Engström i Yangchau. Nu på våren skulle alla tre resa upp till våra syskon i norr, och torde de vid denna tid hafva anländt till arbetsfältet.

I fru Edith Beinhoff har missionen äfven erhållit en ny kraft, för hvilken vi prisa Herren.

Enligt välvilligt tillmötesgående från Ev. Fost. Stiftelsens styrelse hafva tvenne unga män, Olsson och Persson, som anmält sig önska utgå till Kina i vår mission, å Johannelunds missionsinstitut åtnjutit undervisning, den förre under både höst- och vårterminerna, den senare endast under vårterminen.

Missionens publikationer, Sinims Land och Hans Stjärna i Östern, hafva under 1908 utgått i något ökade upplagor.

Såsom årsberättelsen från missionsfältet ger vid handen, hafva missionsvännerna mycken anledning till tacksägelse för den välsignelse, Herren låtit komma verksamheten till del under det gångna året. Icke blott i yttre afseende har det varit framgång, utan Guds Ande har verkat ett djupare verk i de infödda kristnas hjärtan. Detta har yppat sig i bekännelse af synd och i en förnyelse af den Helige Ande.

Äfven har Herren burit en innerlig fadersomsorg om sina tjänare i hvad som rör det personliga underhållet. Vår trofaste Fader har så många sätt och vägar, på hvilka han fyller de heligas behof. När bäcken, som profeten drack af, torkade ut, fyllde Herren hans behof på annat sätt. Att han gör så ännu, hafva vi påmints om genom följande utdrag ur ett bref från br. Sandberg:

»Gud har också nu såsom tillförne hört och i nåd besvarat våra bönerop. Hitintills har intet fattats oss. Visserligen har vårt underhåll kunnat sändas endast per månad, d. v. s. en månad i sänder, men vi hafva dock fått detsamma hvarje månad, och äfven de beviljade missionsmedlen hafva kommit fullt för detta år. Den synliga orsaken till att vi härute ej ännu haft någon egentlig känning af krisen hemma, är tydligen den alldeles ovanligt låga växelkursen, hvarigenom vi i kinesiska tæl fått mera för de svenska penningarna än förra året. Det synes mig, som om Herren äfven räknat med dessa förhållanden och så låter allting samverka till vårt bästa och sitt namns förhärligande.»

Så må vi då alla, missionärer, kommittéledamöter och missionsvänner, instämma med David uti den 34:de psalmen, då han säger: *Jag vill prisa Herren i all tid, hans lof skall ständigt vara i min mun — — —* ***låtom oss samfäldt upphöja hans namn!***

Revisionsberättelse.

Undertecknade, utsedda af i landsorten boende ombud för »Svenska Missionen i Kina,» att granska denna missions räkenskaper för år 1908, få, efter att hafva fullgjort detta uppdrag, däröfver afgifva följande berättelse:

Missionens inkomster och utgifter under det gångna året hafva utgjort:

Inkomster:

a) *Behållning från år 1907:*

Kontant i kassan	Kr. 1,209: 08		
Å bank innestående (inkl. Koskullska fonden kr. 2,000)	» 2,624: 93	Kr. 3,834: 01	

b) *Gåfvomedel:*

Till Allm. missionsfonden	Kr. 62,380: 35		
» Fonden för inf. arbetare	» 12,491: 52		
» Skolfonden	» 4,516: 14		
» Husfonden	» 2,030: —		
» Bokfonden	» 50: —		
» Jullådornas konto	» 47: —		
» Diverse ändamål	» 895: 78	Kr. 82,410: 79	

c) *Diverse inkomster:*

Försålda trädgårdsalster	Kr. 51: 54		
Hyra för missionshemmets flygelb.	» 175: —	Kr. 226: 54	

d) *Fr »Sinims Land» med bokförlaget:*

Prenumerationsmedel	Kr. 2,029: 52		
Försålda kalendrar och böcker	» 1,693: 95	Kr. 3,723: 47	

e) *Räntemedel:*

Å Allm. missionsfonden	Kr. 56: 93		
Å Koskullska fonden	» 105: 19	Kr. 162: 12	

f) *Förskotterade medel:*

Återbetalda medel, förskotterade till missionärerna privat under år 1907		Kr. 143: 91	
		Summa	Kr. 90,500: 84

Utgifter:

a) *Missionsutgifter:*

Utsändt till Kina för missionsarbetets bedrifvande	Kr. 62,754: 95		
Missionärers utrustn. och utresor	» 5,349: 08		
Missionärskandidaternas underhåll	» 1,427: 10		
Hemmavarande missionärers och barns underhåll	» 5,436: 57	Kr. 74,967: 70	

b) *Kostnader för fastighet och inventarier:*

Div. arbeten för fastigheten v. Dufbo	Kr. 66: 59		
» » » trädgården » »	» 141: 70		
Kontorsinventarier	» 36: 03	Kr. 244: 32	

c) *Omkostnader:*

Underhåll och aflöningar till sekreterare, expeditionspersonal och reseombud	Kr. 4,851: 35		
Hyra för expeditionen	» 400: —		
Missionsresor	» 867: 77		
Porto och telefon	» 472: 99		
Trycksaker, skrifmaterialier, sparbössor m. m.	» 933: 16		
Omkostnader för jullådor	» 171: —		
Utskylder för missionärerna	» 326: 57		
Omkostnader för missionshemmet	» 883: 07	Kr. 8,905: 91	

d) *»Sinims Land» med bokförlaget:*

Papper, klichéer, tryckningskostnader m. m. för Sinims Land	Kr. 2,973: 86		
D:o för »Hans stjärna i Östern»	» 992: 58	Kr. 3,966: 44	

e) *Behållning till 1909:*

Kontant i kassan	Kr. 281: 89		
Å bank innestående (inkl. Koskullska fonden)	» 2.134: 58	Kr. 2,416: 47	
		Summa	Kr. 90,500: 84

Till missionärerna privat ha under året öfversändts Kr. 4,576: 01

Tillgångar den 31 dec. 1908:

I hemlandet:

Kontant i kassan	Kr.	281: 89	
Å bank innestående	»	2,134: 58	
Egendomen kv. Perlhönan i Dufbo	»	20,000: —	
Lösegendom därsammastädes	»	2,083: —	
Böcker och kontorsinventarier	»	576: —	Kr. 25,075: 47

I Kina:

Ett hus i Yuncheng	Kr.	6,750: —	
» » » Tung-chow-fu	»	5,000: —	
» » » Hai-chow	»	1,500: —	
» » » Honan-fu	»	3,750: —	
» » » Puchow-fu	»	1,750: —	
» » » Hoyang	»	750: —	
» » » Sinan	»	2,000: —	
» » » Mienchi	»	2,500: —	Kr. 24,000: —
		Summa	Kr. 49,075: 47

Skulder:

Inga.

Revisorerna hafva tagit del af styrelsens protokoll, hvarjämte inför revisorerna blifvit företedda åtkomsthandlingarna till missionens egendom i Dufbo samt följande brandförsäkringsbref i bolaget Norrland:

1 st. å Kr. 20,000 å den fasta egendomen,
1 st. » » 5,000 » lösegendomen vid hemmet,
1 st. » » 500 » d:o » kontoret,

äfvensom insättningsbevis från bank å missionens kontant innestående medel, och har därvid intet varit att erinra.

Bland influtna gåfvor förekomma ett par större poster, tillkomna på grund af testamentariska dispositioner, nämligen kronor 11,139: 69 från framlidne stockmakaren C. F. Oxelquist, Huskvarna, och 600 kronor från framlidna Ingrid Maria Andersson, hvilket bör bevaras i tacksam hågkomst.

Missionens fasta egendomar i Kina hafva under året ökats med tillkomsten af ett nytt hus i Mienchi för en kostnad af kr. 2,500, hvadan värdet af missionens fastigheter i Kina numera uppgår till ett sammanlagdt belopp af kr. 24,000.

Revisorerna hafva vid besök å Missionshemmet i Dufbo, funnit egendomen väl underhållen samt hemmet i vårdadt och godt skick.

Räkenskaperna med tillhörande verifikationer hafva befunnits uti utmärkt god ordning, och då under revisionen ingen anledning till anmärkning förekommit, få vi tillstyrka, att ansvarsfrihet för förvaltningen af missionens medel under år 1908 varder Kommitténen beviljad.

Stockholm den 6 maj 1909.

F. T. Olsson. Fritz Eckert. Carl Boberg.

Missionärernas namn.

*Erik Folke	ankom	till	Kina	1887
Henrik Tjäder	»	»	»	1889
Hilma Tjäder (född Blomberg)	»	»	»	1892
Fredrika Hallin	»	»	»	1889
Anna Janzon	»	»	»	1890
Frida Prytz	»	»	»	1890
August Berg	»	»	»	1890
Augusta Berg (född Hulander)	»	»	»	1892
Axel Hahne	»	»	»	1890
Anna Hahne (född Watz)	»	»	»	1893
Carl F. Blom	»	»	»	1892
Ethel Blom (född Usher)	»	»	»	1901
Theodor Sandberg	»	»	»	1892
Sekine Sandberg (född Storhaug)	»	»	»	1891
Robert Bergling	»	»	»	1892
Dagny Bergling (född Aas)	»	»	»	1893
Anna Eriksson	»	»	»	1892
Ebba Burén	»	»	»	1894
*Hugo Linder	»	»	»	1894
*Marie Linder (född Bordson)	»	»	»	1903
Emma Andersson	»	»	»	1895
Agnes Forssberg	»	»	»	1896
Maria Pettersson	»	»	»	1896
Gustaf Adolf Stålhammar	»	»	»	1897
Mina Stålhammar (född Svensson)	»	»	»	1897
E. O. Beinhoff	»	»	»	1902
Edith Beinhoff (född Rowe)	»	»	»	1903
Inez Bölling (född Berzelius)	»	»	»	1902
*Signe Lagergren	»	»	»	1902
Verner Wester	»	»	»	1903
Andrew Ericsson	»	»	»	1903
Ida Andersson	»	»	»	1903
Nathanael Högman	»	»	»	1903
Judit Högman (född Gustafsson)	»	»	»	1905
Maria Nylin	»	»	»	1904
Rikard Andersson	»	»	»	1905
Olga Ahlman	»	»	»	1905
Maria Björklund	»	»	»	1907
Elisabet Hesse	»	»	»	1907
Maria Hultkrantz	»	»	»	1907
Anna Rosenius	»	»	»	1907
David Landin	»	»	»	1908
Malte Ringberg	»	»	»	1908
Hildur Engström	»	»	»	1908

* I hemlandet.

Ombud i landsorten.

a) Manliga ombud.

Ahlborg, J. O., folkskollärare, Klämna, Oskarshamn.
Ahlgren, V., kyrkoherde, Åsby.
Ahlstrand, K. O., folkskollärare, Risinge, Finspong.
Andersson, S., landtbrukare, Brodderud, Mariestad.
Andersson, A., folkskollärare, Kristinehamn.
Andrén, Karl, folkskollärare, Åker.
Berg, M. E., handlande, Ödeshög.
Berggren, Olof, kyrkoherde, Råda.
Bergh, A., kyrkoherde, Barkeryd.
*Bergh, K., doktor, Tranås.
Bergqvist, F., komminister, Nässjö.
Bergström, E., kyrkoherde, Odensvi, Odensviholm.
Bjurstén, K. G., banktjänsteman, Göteborg.
Blomberg, K. M., f. d. folkskollärare, Liljeholmen.
Bodoff, P. A., kyrkoherde, Halltorp.
Bohlin, A., folkskollärare, Källunge, Gotland.
Bäärnhielm, A., kapten, Skellefteå.
Carlsson, C., rådman, Lindesberg.
Carlsson, C. W., predikant, Töreboda.
Dahlberg, F. G., folkskollärare, Vedum, Götened.
Dahlgren, F. J., folkskollärare, Ånge.
Dahlin, A., predikant, Ofvanmyra.
Dahlstedt, L., kyrkoherde, Wilhelmina.
Dickson, A. E., godsägare, Göteborg.
Didoff, A., ritlärare, Växiö.
*Dillner, H., öfverstelöjtnant, Sköfde.
Dillner, J., trädgårdsmästare, Bureå, Skellefteå.
Elmers, O., kyrkoherde, Wånga.
Eriksson, E., förste lärare, Järnboås.
Ernqvist, G., kyrkoherde, Jula.
Falk, J., komminister, Stengården, Högsjö.
Forshäll, J. Plym-, kyrkoherde, Markaryd.
Granér, G., folkskollärare, Motala verkstad.
Gyllensköld, A., kommendörkapten, Djursholm.
Hagberg, S. E., kyrkoherde, Tenhult.
Hagstrand, O. F., komminister, Vallsjö, Hultagård.
Hall, G., hemmansägare, Böneryd, Ödeshög.
Hultin, J. W., folkskollärare, Torstorp, Finspong.
Hultkrantz, K. J., godsägare, Björnö, Heljebol.
Häggström, L., komminister, Norrköping.
Johansson, A. P., landtbrukare, S. Lindkulla, Ramfall.
Johansson, J., f. d. folkskollärare, Falun.
Johansson, S., handlande, Eksjö.

* Konsultativ ledamot.

Johnsson, S., grosshandlare, Örebro.
Jonsson, A., fabrikör, Rosenfors.
Jonsson, J. F., landtbrukare, Sandseryd, Jönköping.
Jörlgensen, N., direktör, Tullgarn, Jerna.
Karlbom, A. E., komminister, Viksjö.
Kjelberg, E., brukspatron, Göteborg.
Kjellgren, K. G., komminister, Sundsvall.
Klingner, G., komminister, Göteborg.
Larsson, P., folkskollärare, Hörsta, Kumla.
Lindblom, C. F., kontraktsprost, Askeby, Linghem.
Lindkvist, E., konsul, Norrköping.
Lindström, Aug., kyrkoherde, Helsingborg.
Lingström, A., skolföreståndare, Mariannelund.
Ljungqvist, C., handlande, Mullsjö.
Meurling, Ch., kontraktsprost, Kristdala.
Mogensen, F., handlande, Glemmingebro.
Nilenius, K., apotekare, Jönköping.
Nilsson, A., folkskollärare, Hackwad.
Norbäck, O., kyrkoherde, Mo, Helsingmo.
Nordling, J., folkskollärare, Kramfors.
Nylin, C., f. d. folkskollärare, Örebro.
Nystedt, J. B., folkskollärare, Göteborg.
Odhner, C., rådman, Mariestad.
Olsson, C. M., fabrikör, Sunne.
Olsson, P., hemmansägare, Granby, Hallsberg.
Ottander, O. A., kontraktsprost, Östervåla.
Oxelqvist, N., verkmästare, Husqvarna.
Persson, P. G., Erikshill, Borås.
Pettersson, A. J., kontraktsprost, Torsåker.
Pettersson, C. F., folkskollärare, Skattungeby.
Pettersson, P. E., handlande, Hvetlanda.
Qvarnström, K., kyrkoherde, Askeryd, Aneby.
Ramsten, H., kommendörkapten, Malmö.
Risberg, P., kyrkoherde, Lofta
Rydén, A., kyrkoherde, Sorsele.
Rydquist, E., kyrkoherde, Gistad.
Samzelius, E., banktjänsteman, Kumla.
Sandén, Joh., kyrkoherde, Askersund.
Sisell, M., folkskollärare, Mora.
Sjövall, H., f. d. rektor, Lund.
Sund, K., folkskollärare, Norrköping.
Svanberg, J., maskinist, Karlskrona.
Svensson, G., kamrer, Lidköping.
Söderborg, A., folkskollärare, St. Mellösa.
Söderholm, G. E., pastor, Öfverlännäs, Undrom.
Tham, P., provinsialläkare, Gamleby.
Tham, W., brukspatron, Husqvarna.
Thavenius, G., apotekare, Ulricehamn.
Thörnqvist, S., landtbrukare, Simonstorp, Sörby.
Torin, K., kyrkoherde, Sjövik.
Tronét, P., byråassistent, Malmö.
Unosson, C., handlande, Forserum.
Vennersten, K., sekreterare, Borås.
Vester, O. A., domprost, Luleå.
Westerström, K., landtbrukare, Tumba.
Westman, A., handlande, Korsnäs.
Willén, G., kyrkoherde, Edsberg.
Wittencrona, A., kyrkoherde, Rök.
Yngström, Olof, brukspatron, Ölsboda, Degerfors.
Åkesson, O., folkskollärare, Stämna, Linghem.
Åström, J., kronojägare, Undersåker, Hålland.
Öbergh, F., kyrkoherde, Wännäs, Spöland.
Ölander, Alfr., inspektor, Dahla, Åtvidaberg.

b) Kvinnliga ombud.

Andersson, Ch., fröken, Vadstena.
Degerholm, E., fru, Mariestad.
Dillner, H., fröken, Nora.
Eklund, M., fru, Västerås.
Gallander, G., fröken, Uppsala.
Granlund, E., fru, Skärfsta, Sollefteå.
Holmgren, A., fru, Köping.
Karlsson, M., fru, Baggetorp, Kristdala.
Koch, A., fru, Linköping.
Olsson, E., fröken, Helsingborg.
Pettersson, Alma, fröken, Bärsta, Hackwad.
af Sandeberg, J., fru, Vänersborg.
Sundell, J., fru, Malmö.
Uhrbom, fru, Värnamo.
Weinberg, E., fru, Karlstad.
Wettermark, M., fröken, Öxnered.
Widmark, E., fru, Helsingborg.

I hjärtat af ett kinesiskt hem.

En bild ur läkaremissionen.

En dag kom bud till oss från en af stadens ämbets män. Hans hustru var sjuk, och han önskade, att någon måtte besöka henne. Kunde en kvinnlig missionär komma? Att döma af, hvad vi kunde få reda på om patientens sjukdom, kunde en, som ej studerat medicin, vara till ringa gagn, men slutligen beslöts det dock, att jag skulle gå först och »bespeja landet». Åtföljd af bibelkvinnan och en tjänare begaf jag mig åstad med fruktan och bäfvan. Några tjänare, stående på trappan till huset, togo med häpnad emot oss. »Hvad, kommit till vår fru gående! Hvarför icke åka i vagn?» De släppte dock in oss och så gingo vi genom den drakprydda porten in på ,kvinnornas gård. En skara döttrar, tjänarinnor och slafflickor framträdde, alla styltande på sina små, bundna fötter, och under många bugningar fördes jag till högsätet i gästrummet. En smutsig gardin drogs åt sidan, och under rop af »ching, ching» = »var så god», presenterades jag för patienten — en korpulent, okammad, otvättad, oordentligt klädd kvinna, med det svarta håret hängande ned i ansiktet och iförd en söndrig hufvudbonad, som satt alldeles på sned och nära nog dolde det ena ögat. Men opielasten hade, märkvärdigt nog, ej berört hennes språk, ty med vårdadt och stillsamt uttal, passande för en bildad dam, (kvinnorna äro vanligen mycket högljudda) berättade hon sin historia. Hon hade rökt opium i 12 år, och nu var det en växt, som besvärat henne i öfver ett års tid. En hastig undersökning förvissade mig om, att intet utom en operation kunde hjälpa, och den underrättelsen tog patienten helt lugnt. »Men *ni* måste göra den», förklarade hon, »detta är kvinnornas gård, och en man kan på inga villkor få komma in hit». Hon lofvade dock efter åtskillig öfvertalning att rådgöra med sin man. Följande dag kom denne själf, klädd i rödt siden och pälsverk och företrädd af förridare, för att träffa doktorn, och så gjordes det upp, att han skulle få besöka den sjuka. Det var lustigt att se uppståndelsen på kvinnornas gård, när han kom. Styltande och springande försvunno de hasteligen vid åsynen af en främmande man. Doktorns undersökning bekräftade min åsikt, och en dag bestämdes för operationen.

När dagen kom, fann jag fru »Bao» klädd i en alldeles ny, snart sagdt kunglig, blå och svart dräkt och helt upprymd öfver den »drömmedicin», som skulle sända henne till sömns. En medhjälpare steg upp på kangen (sofplatsen) med bedöfningsmedlet, en annan stod färdig nedanför, medan doktorn, i skjortärmarne, anbefallde sin patient åt kärlekens Gud, om hvilken hon visste så litet. Det var denna morgon en säregen blandning af Öster- och Västerland. Tystnaden, endast störd af patientens andning, skramlet med instrumenterna, läkarens lågmälda tillsägelser, det dofva sorlet och trummandet från en begrafningsmusikkår i ena ändan af gatan samt den gälla pipan och skrällandet af cymbaler vid ett hedniskt bröllop

några få dörrar ifrån. Eterångorna, blandade med lukten af opium, gammal tobak, urgammal mat och framför allt den lukt, som synes genompyra allt kinesiskt! Det var också en egendomlig operationslokal. Tak och väggar, smutsiga af uråldrigt damm, pappersbilder, hängande på rostiga spikar, pannor, grytor, vaser, gamla klockor, skålar med mat och potatis, tobaks- och opiepipor och matpinnar om hvartannat på golf, bord, stolar och fönsterkarmar, och tegelgolfvet nästan slipprigt af sekelgammal smuts! Och ej är det underligt, ty på detta golf slår familjen ut vatten och teskvättar, dit kastas nötskal, papper, bränd aska och rester af allt tänkbart!

Operationen lyckades dock mycket bra, som jag fann, när jag på e. m. gick för att göra efterfrågningar. »Är det frun»? frågade patienten, när hon vaknade. »Vill ni bedja den himmelske Fadern, att jag blir bra snart?» Från den dagen började en följd af besök, ty så påverkade voro alla i huset genom resultatet af doktorns skicklighet, att jag hade frihet att göra och säga, hvad jag behagade. Dag efter dag välkomnades jag på samma sätt. »Jag har ej tvättat mig på 5 dar», sade patienten en gång, »men jag skall göra det i dag, i samma vatten som frun tvättat sig, för att visa, att jag tycker om er.» Jag lät dem emellertid veta, att den enda handduk, som fanns i rummet, och som ömsom användes till att torka fru Baos svettiga panna och bordet, matpinnarna och de dammiga stolarna, och som äfven användes som familjens tvättsvamp och grythållare, icke var den, jag önskade torka mig på, innan jag skötte såren.

Ibland, när detta var gjordt, brukade den äldsta dottern säga: »Frun har verkligen mycket besvär för oss». Ganska svårt var det att efteråt, under de spända blickarne från 6 à 8 par ögon, taga för sig af de läckerheter, som blifvit framsatta.

Dessa dagliga besök gåfvo mig emellertid verkligt fäste i hemmet. När arbetet var öfverstökadt och förfriskningarna intagits, fick jag tillfälle att tala om det ena nödvändiga. Ända till mitt första besök hade fru Bao tydligen ingen aning om tillvaron af Guds Son, men sedan mina besök en tid pågått, var det vanligen hon, som började tala om högre ting. »Berätta mig om Jesu födelse», bad hon en dag. »Hur förlåter Gud synden?» frågade hon en annan. Det var en stor glädje att se, hur hon drack in evangelii enkla sanningar. Hon var djupt rörd af Guds kärlek, och i den mån ljuset bröt in i hennes själ, vaknade hos henne en stark känsla af tacksamhet. »Hvad kan jag göra för honom»? frågade hon en dag. »Behagar det honom, om jag går till templet och knackar mitt hufvud mot golfvet? Kan jag gifva honom någonting, eller skall jag bevista en teaterföreställning och stanna hela tiden, äfven om den varar 3 à 4 dagar?» Senare frågade hon i förtroende: »Frun, föredrar den himmelske Fadern färkött framför fläsk? Jag vill verkligen gifva honom en frikostig gåfva.» Det var en kamp emellan okunnighet och kunskap, hedendomens mörker och det sanna ljuset. Ofta ville hon, att jag skulle bedja med henne, och hon bad äfven själf. Medan vi två samtalade, pladdrade emellertid betjäningen om allt möjligt, och en gång, när jag bad, drogo ett par i min skoklack för att se, om den var af trä; en undersökte, om mina underkläder voro tjocka eller tunna, och dottern drog i mina hårnålar för att få veta, om de voro af metall, medan en liten slafvinna lade sitt ansikte intill mitt, högt sägande: »Hvarför sluter hon igen ögonen?» Ofta önskade jag, att jag haft ett stilla rum, fritt från buller och bråk, där jag kunnat få tala med dem, som ville lyssna, men härute får man ju vara tacksam, om man alls får tala. Vi känna oss nu alltid välkomna till att i detta hus tala om honom, för hvars skull vi äro i Kina. De vänner, som åtföljt döttrarna vid deras besök hos oss, ha också enträget inbjudit mig att komma till deras hem.

Syftet med denna berättelse är ej, att våra vänner hemma må få veta, huru smutsiga och besynnerliga kineserna äro, utan att I mån känna eder manade att bedja mer för dessa »andra får», undangömda i de inre gårdarna af hedniska hem, att äfven de må bli förda till den gode Herden.

Öfvers. af *Anna Eriksson.*

Utdrag ur bref.

I fredags den 19:de reste jag från Puchow, där jag haft en half månads bibelkurs för ett 15-tal intresserade deltagare. Det var en ansträngande men uppmuntrande tid. Kl. 7 f. m. morgonbön. Från kl. 10 till 1 studium af Joh. bref. Mellan kl. 3 och half 6 genomgingos *Jesu lidande, död, uppståndelse* och *himmelsfärd.* Detta ämne slog särskildt an på de kära bröderna. Jag hoppas äfven och beder, att många och varaktiga evighetsintryck må ha brännt sig in i våra hjärtan från dessa underbara berättelser.

De mindre läskunniga och i ordet mindre hemmastadda togos om eftermidd. i en särskild klass, där de undervisades af diakonen Hsie i för dem lättfattligare ämnen. Kl. 8 aftonbön. Måtte Herren nu vattna det utsådda ordet!

Hemma i Haichow är också arbetet i full gång. I opieasylen ha under vintern ett 20-tal personer varit intagna. Skolan pågår med 30 gossar. Bibelkurser ha hållits för såväl män som kvinnor. Ett par evangelister äro ute i distriktet och predika. Arbetet som sådant blomstrar således, frukt uteblir ej heller, men den *stora* välsignelse, vi i höstas hoppades på och äfven sågo *några droppar* utaf på flera ställen, har dock ej kommit än. Hvad hindrar månne? Gud vet det. *Må vi ej tröttna i förbönen!*

Tungchow i mars.

Verner Wester.

* * *

Puchowfu den 19 mars 1909.

Käre broder i Herren!

Men låt alla dem glädjas, som taga sin tillflykt till dig; evinnerligen må de jubla, ty du beskärmar dem.
Ps. 5: 12.

Den 5 februari började vi här en skola för kvinnor, som pågick en månads tid. Förra hösten hade vi en

liknande kurs på $^1/_2$ månad. Förslaget har kommit från församlingen. Några hafva känt, att de skulle vilja hafva sina hustrur här en tid för att undervisas och komma under annat inflytande än det, hvarunder de lefva i hemmet. I år hade vi 16 kvinnor i olika åldrar, och senare kommo ännu två. De voro fördelade i tre klasser. Förutom undervisning i bibeln har undervisning meddelats åt 8 kvinnor i skrifning af kinesiska. Vi hoppas, att de härigenom skola blifva säkrare på skriftecknen samt åtminstone kunna lära sig läsa ett bref, äfven om de ej komma så långt, att de själfva kunna skrifva ett sådant. Det är bra svårt för kvinnorna i Kina, när deras män eller söner äro borta från hemmet, att ej själfva kunna läsa de bref, de få från dem, utan nödgas låta andra få del af allting. Det är vårt hopp, att af de kvinnor, som på detta sätt få mottaga mer regelbunden undervisning, några i framtiden må kunna användas som bibelkvinnor och blifva till hjälp i arbetet.

I skolan ha vi i år 19 flickor eller dubbelt så många som förra året. Gud har gjort med oss som med Job, han har återgifvit oss vårt forna välstånd och gifvit oss »dubbelt så mycket». Vi ha i år också anställt en lärarinna. I den mån arbetet utvidgas, nödgas vi skaffa mer hjälp, för att det skall blifva ordentligt skött. Vår nya lärarinna är från provinsen Shensi och har undervisat i skolan i Sianfu $1^1/_2$ år. Hon är en döpt kristen. Lönen för henne är densamma som för läraren eller tæls 35 om året samt fria resor fram och åter.

Broder Wester har just slutat en 10 dagars bibelkurs med män här och lämnat oss i dag på morgonen för att någon tid hjälpa broder Högman i Tungchowfu.

I Herren tillgifna

Frida Prytz.

* * *

Älskade missionsvänner!

I dag är det den 1 mars, det härligaste väder och den första varma vårdag i år. För en vecka sedan föll det snö, men nu är vårens tid kommen, och den lilla gula »ying chuen hua» (vårhälsningen) hviskar från sin obemärkta plats där borta på kanten af terrassen: »Lif, nytt lif, lif ifrån de döda!»

Sedan ett par veckor tillbaka är jag i Yungning. Jag stannade denna gång ej i staden utan har besökt byarna på olika platser. I den första by, jag besökte, har det under det sista året blifvit liksom ett uppvaknande, och i trakten däromkring hafva många, allt sedan herr Andersson förra vintern hade en bibelkurs där, vändt sig från afgudarna till den lefvande Guden. De voro så villiga att samlas omkring Guds ord, men isynnerhet kvinnorna äro ännu mycket okunniga. Vårt värdfolk voro mycket snälla. De hade en tom gård, där ingen bodde, och där vi fingo samlas i ett stort rum, som var mycket lämpligt och iordningställdt med bord, stolar och bänkar, för deras söndagsgudstjänster och där ingen störde oss. Kvinnorna kommo på morgonen och stannade hela dagen samt blefvo af värdfolket bjudna på middag; bröd hade de själfva med sig. Sedan gingo de flesta hem om kvällarne, då de ju bodde helt nära i byarna rundt omkring. Innan de återvände till sina hem före mörkrets inbrott, samlades vi till aftonbön med husets folk, gamla och unga, omkring 30 personer. Det var riktigt uppmuntrande att se deras kärlek och nit.

En af våra forna skolflickor, som nu är gift, var med mig och var till stor hjälp i att undervisa kvinnorna. Vi hoppas, att hon skall blifva till nytta i evangelii tjänst såsom bibelkvinna. Ännu är hon dock bra ung, endast 23 år gammal.

I hennes föräldrahem äro vi för närvarande. Omkring 15 kvinnor samlas här till en kortare bibelkurs. De kunna alla läsa, och det är jämförelsevis lättare att undervisa dem. Vi hafva hållit på med Gaml. Test. historia samt läst Jesu lidandes historia. Några, som äro mindre försigkomna, få läsa katekesen. Det är en liten, mycket enkel och lättfattlig bok, hvari de viktigaste trossanningarna äro framställda i frågor och svar. Som det är för långt för de flesta att gå hem, bo vi alla här, och ha vi fått två grottor till vår disposition. Matfrågan är lätt ordnad, ty kvinnorna ha tagit med sig hirsch och mjöl; några hafva också bröd med sig, och jag består bränsle, salt och grönsaker. Detta är ej heller så stor affär, då till salt och grönsaker för 10 dagar åtgått 250 cash, omkring 50 öre.

I går var det söndag, och de kristna i denna krets af byar samlades här i den stora grottan till gudstjänst. Som den ej kunde rymma alla, sutto somliga utanför i det öppna grotthvalfvet utåt gården. Vi hade som vanligt fyra möten, och det var ej mycken tid öfrig af dagen utom för måltiderna. Må Gud välsigna ordet, att det i sinom tid må bära frukt!

Denna lilla grottby, som bebos af 7 familjer, af hvilka tre äro kristna, ligger ungefär midt på sluttningen af en höjd. Om aftnarna går jag ofta upp på platån, där en vidsträckt högslätt utbreder sig, och hvarifrån man har en storartad utsikt öfver det vackra landskapet med dess egendomliga jordformationer af djup och höjder, som terrassformigt sänka sig ned mot de bördiga floddalarne. Byarna ligga liksom kringströdda ej långt ifrån hvarandra. Här och hvar på terrasserna utbreda sig små åkertegar, där hvetet just spirar upp i den första vårgrönskan, väntande på ett vårregn för att mogna till skörd. Så är det ock i missionsarbetet här. Tecken till uppspirande lif finnas här och hvar, men vi vänta ett nådens vårregn, som skall komma brodden i Guds rike att växa upp till fullmogen skörd, Gud till ära och pris. Om denna förnyelse af Guds församling skall komma, beror också på eder, om I ären uthålliga och trogna i bönen. Gud sviker icke. Han låter regna, och jorden förnyas. Han har ock lofvat: Medan de ännu ropa, vill jag svara.

Ur en engelsk tidning för januari, som härom dagen kom mig till handa, vill jag återgifva följande: »Våra kära bröder på Keswick-konferensen hafva sändt ut ett allvarligt upprop för vintern om bön om väckelse, och de förklara, att det aldrig i Englands frihetstids historia varit ett större behof af ingripande af en allsmäktig hand och kraft. Aldrig, skrifva de, har vårt land varit så mörkt. (Och är ej förhållandet detsamma i Sverige?) Bröder, hvad gören I för att draga ned en länge väntad väckelse från himmelen? Tillbringen I timmar i bön? Gud väntar, att I på allvar skolen begära väckelse.

Hvarför bedjen I icke på fullt allvar? »Förrän de ropa», säger Herren, »medan de ännu söka, vill jag svara.» I sin bok: »Lectures on Revival», angifver Finney, att det gifves vissa förutsättningar, under hvilka en väckelse är att vänta.

Dessa förutsättningar finnas,

1. När de ogudaktigas ondska bedröfvar, förödmjukar och oroar de kristna.

2. När det förefinnes en anda af bön om väckelse.

3. När Ordets förkunnare särskildt rikta sin uppmärksamhet på själars frälsning och hafva denna till mål.

4. När de äro villiga att göra en uppoffring för väckelsens spridning.

»Vi behöfva», skrifves det vidare, »icke vänta på väckelsen. Den är redan här. Evan Roberts sade nyligen, att han icke kunde bedja längre, endast prisa. Den långa bönvakan har gifvit rum för väckelsens morgongryning. Guds mäktige Ande är utgjuten. Låt honom finna rum hos dig! Må vi alla förena oss om att bedja om en mäktig väckelse öfver vårt land och öfver världen! Och i det vi så göra, låt oss tränga oss fram och taga emot den gåfva, vi begära!»

Ebba Burén.

* * *

Hancheng d. 3 april 1909.

Till vår älskade Kommitté för S. M. K.!

Honom, som förvandlar klippan till en vattenrik sjö, hårda stenen till en vattenkälla, lofven honom!

Ofta, när glädje fyller våra hjärtan vid åsynen af hur Herrens verk går framåt, uppfyllas vi med lof till Gud och därnäst af tacksamhet till eder, som därhemma stån oss bi i förbönen, och som sörjen för att intet godt fattas oss.

Vi ha åter, Gud ske pris, förnummit ett Andens blåsande ibland oss.

En mr Lutley och en kinesisk broder, Wang, hafva varit här och ledt ett tre dagars möte för troende och sökare. De troende och vi voro en dag i förväg samlade till bön, så vi hade egentligen fyra dagars möte.

Från Hoiang kommo de troende, som där funnos, samt frk. Rosenius. Äfven infunno sig sju troende från vår gamla utstation Peh-chuang, som nu tillhör Ishï församling. Ingen utanför stående var inbjuden till dessa möten.

Det blef underliga dagar. Guds kraft förspordes. Br. Wang var en ung man. Någon jordisk utbildning hade han icke fått, men en himmelsk hade han; det märkte man tydligt. Han frambar sitt budskap stilla, skriftenligt och med flera belysande bilder. Bland annat berättade han följande: »En mor hade söft sin lille gosse och gick sedan utåt landet för att bära mat till sin man på den plats, där han hade sitt arbete. Vid hemkomsten finner hon huset i lågor. Förtviflad frågar hon dem, som samlat sig utanför, efter sitt barn. Men ingen vet något. Hon springar då in i det brinnande huset, räddar sitt barn men blir själf illa bränd och får för framtiden ett vanställdt ansikte. När gossen växte upp, visade han kärlek till andra men afsky för sin fula mor. En gång frågade han henne, hvarför hon hade ett sådant ansikte, och då berättade hon honom, att hon fått sina ärr, därför att hon räddat honom från att bli lågornas rof. Gossen ångrade nu sitt uppförande och blef från den stunden kärleksfull och öm emot sin mor. Wang talade sedan om hurusom också vi ibland kunna blygas för Jesus, som af kärlek led så outsägligt och dog för oss. Jag tror, att intet öga förblef torrt. Han talade så gripande om Jesu kärlek. Många stodo upp och begärde förbön; andra bådo vid mötet närvarande personer om förlåtelse; kvinnor föllo hvarandra storgråtande om halsen och bådo om förlåtelse för olika förseelser.

En eftermiddag, då jag en stund hade varit inne hos mina små och skulle gå tillbaka till mötet, fick jag genom fönstret se alla på knä. Alla bådo på en gång så ifrigt, bekännande sina synder och bedjande om rening i det dyra blodet. Det var en gripande anblick. Och ehuru alla bådo på en gång, var det en förunderlig enhet, harmoni och ordning.

Jag tänkte, att om missionsvännerna där hemma, som uppehålla arbetet här, kunde ha sett denna syn, skulle de med oss ha prisat Gud. Ett kapell *fullt* med f. d. hedningar, som anropa sin himmelske Fader om kraft att lefva ett Gud välbehagligt lif. Ja, tacken med oss Gud!

Stora ting hafva skett, och ännu större vänta vi. Vår fiende, djäfvulen, har nog också försökt att anställa skada. Men Gud är på vår sida. En kvinna (artist), som nyligen kastat bort sina afgudar, blef en dag hämtad till sitt hem, emedan hennes svärmor var sjuk. Den gamla dog också strax efter sedan vår syster kommit hem. »Syn», som kvinnan kallas, blef nu beskylld för att hafva orsakat svärmoderns död. Släktingarna misshandlade henne och slogo henne, så att hon höll på att mista förståndet. Vi fingo bud härom och läto vår käre evangelist Ki s. s. genast resa dit. Han blef Syn Da-sao till stor hjälp, och hon blef stilla igen. Ki samlade husfolket till möte ute på deras egen gård. Sedan skickade vi en bibelkvinna, och hon stannade några dagar hos vår syster. Hos Herren är hjälpen!

Fröken Ahlman har nu rest ut till några byar.

Min man har farit med vår lilla Edla till Yuncheng, därifrån hon med fru Bölling, vill Gud, skall resa till Sverige. Fröknarna M. i Jönköping äro villiga att hafva henne hos sig, tills vi själfva komma hem. Det afgår icke utan slitningar att skiljas från sina små. Dock, »hans nåd och kraft äro mig nog». För Jesus allena!

Våra andra tre små äro friska och springa så glada omkring.

Min man känner sig tröttare än förr men är eljest frisk. Med undantag af att jag nästan alltid har ondt i hufvudet, är äfven jag kry. Vi gå emot ett land med himmelskt klimat. Där skall också jag bli fullkomligt frisk.

Vi ha många manliga opiepatienter nere i gatukapellet. Häruppe ha vi fyra kvinnor. En af dem är hustru till en nyligen afvand opiepatient, som har börjat söka Gud.

Vi ha godt hopp om att få särskildt män i vinter.

Jullådan kom hit i medio af mars. Hjärtligt tack

för den! Jag skall, så snart jag hinner, skrifva till de enskilda gifvarna.

Med många hälsningar från

Eder tillgifna

Dagny Bergling.

P. S. Vår evangelist Ki-peh-hsiao var nyss här för att sedan resa till en utstation. Han bad om sin hälsning.

* * *

Olika inflytanden.

Under det att andra riken och nationer framträdt dominerande i världshistorien, har Kina — likt en björn i sitt ide — njutit af sin tusenåriga dvala. Hela världen vet dock nu, att Kina vaknat ur sin slummer, och för ej länge sedan höjdes en röst med det påståendet och den frågan: »China moving, but whither»! (Kina rör sig men hvartåt? Mer än en gång har Herren genom sina tjänare lagt lösningen af denna fråga på sin församling, och kanske vi våga säga, att den till stor del hvilar hos Guds folk.

Landet börjar nu genomkorsas af järnvägar från norr till söder, från öster till väster. Det inre af Kina har hittills ej sett stort mer af utlandet, än hvad missionärerna fört med sig, men detta förhållande ändras i samma mån, som kommunikationerna underlättas. Förr kunde man här få se endast någon enstaka turist eller annan resande, men nu infinna sig både sprit- och tobaksagenter. Härtill kommer också en underlättad spridning af otroslitteratur. Alltemellanåt kan man — af »moderna» studerande, hvilka kanske knappast sett en bibel — få höra den bland tviflare så ökända frågan: »Hvarifrån fick Kain sin hustru?» m. m. Sådant bär alltför tydligt sitt släktmärke. — Men om de onda inflytelserna vinna spridning genom de underlättade kommunikationerna, så böra äfven de goda njuta af samma förmåner.

Sedan järnvägen öppnades för trafik hit till Honanfu, ha vi kunnat upptaga arbete på ännu en plats, nämligen i staden Iensï, belägen omkring 4 sv. mil härifrån. Istället för att som förr behöfva 1 dag, kunna vi nu komma dit på 1 timma och för mindre än halfva priset af hvad en landsvägsresa kostar på samma sträcka. Vi ha lyckats få ett lämpligt hus i staden och hoppas att med Herrens hjälp kunna göra regelbundna besök där. Under förra månaden fick jag stanna där ett par veckor för att öfvervaka reparation af huset och på samma gång predika evangelium. För närvarande ha vi endast en sökare i staden. Vi gingo tillsammans från butik till butik och inbjödo affärsmännen att komma till »evangeliesalen», under det att vi ock i de flesta fall fingo dem att köpa evangelier och traktater. I allmänhet mottogo de oss vänligt, men i några fall fingo vi erfara motstånd.

I Iensï, liksom öfverallt i städerna utmed järnvägen, äro gatorna dekorerade med stora och färgrika cigarrettannonser. Men ej nog härmed. Dessa tobakskompanier ha ock sina agenter ute, som på platser, där deras affär ej är känd, dela ut cigaretter gratis på gatorna, emedan de veta, att kineserna endast behöfva röka en gång för att få smak på denna vara. Dessa agenter äro i sann mening satans handtlangare, helst som deras cigaretter innehålla opium.

När jag en dag stod på gatan och predikade, frågade någon: »Är det icke denne, som säljer den utländska röken»? Någon svarade emellertid med en förebrående ton: »Han är ej af det slaget». Det gladde mig, att det fanns någon t. o. m. där, hvarest vi äro jämförelsevis så litet kända, som kunde skilja mellan vår och tobaksagenternas verksamhet. En stor hjälp för kineserna att skilja mellan de olika slag af utländingar, som de numer få se, är, att inga andra än missionärer kläda sig i kinesisk dräkt. Här i Honanfu få vi alltemellanåt höra kineserna till skillnad från andra kalla oss »o-men-tih-ren», (våra utländingar), hvilket vi betrakta såsom en hederstitel. För ej så länge sedan hände det, när br. Beinhoff en dag stod färdig att resa med tåget till Kaifeng, att ett par af ingenjörerna vid järnvägen bjödo honom på spritdrycker. Då han emellertid vägrade att taga emot, hvad som bjöds, sade de omkringstående kineserna: »Se där! Våra utländingar, de dricka icke sprit».

Verkningarna af gift i en kropp kunna häfvas genom ett motgift. Den kinesiska nationen är såsom aldrig förr mottaglig för inflytanden från västerlandet, och det är med sorg, vi se, att onda sådana ökas dag för dag. Hvad kunna vi göra för att motverka giftet? Här förslår endast himmelsk kraft. Bedjen såsom aldrig förr, älskade vänner, att vi må få nåd att lefva ett andefylldt lif såsom Herrens vittnen, och att Guds församling härute i Andens kraft må fylla sin uppgift såsom »världens ljus» och »jordens salt»!

Honanfu d. 5 april 1909.

Eder i Herren

Rikard Andersson.

Jullådorna.

De som önska att till missionärerna sända gåfvor med jullådorna, underrättas härmed, att alla sådana gåfvor böra sändas till Göteborg i så god tid, att de inträffa därstädes mellan den 1 och 10 augusti.

Hvarje paket skall på det yttre omslaget vara märkt med följande adress:

K. F. U. M.

S. M. K.

Parkgatan 11.
Göteborg

För upprättande af faktura måste hvarje paket åtföljas af uppgift på innehållet, upptagande jämväl värdet af hvarje sak af samma slag. Denna uppgift kan lämpligen skrifvas på en lapp (fästad innanför det yttre omslaget), som vid packningen i Göteborg aflägsnas.

Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, Stockholm, 1909.